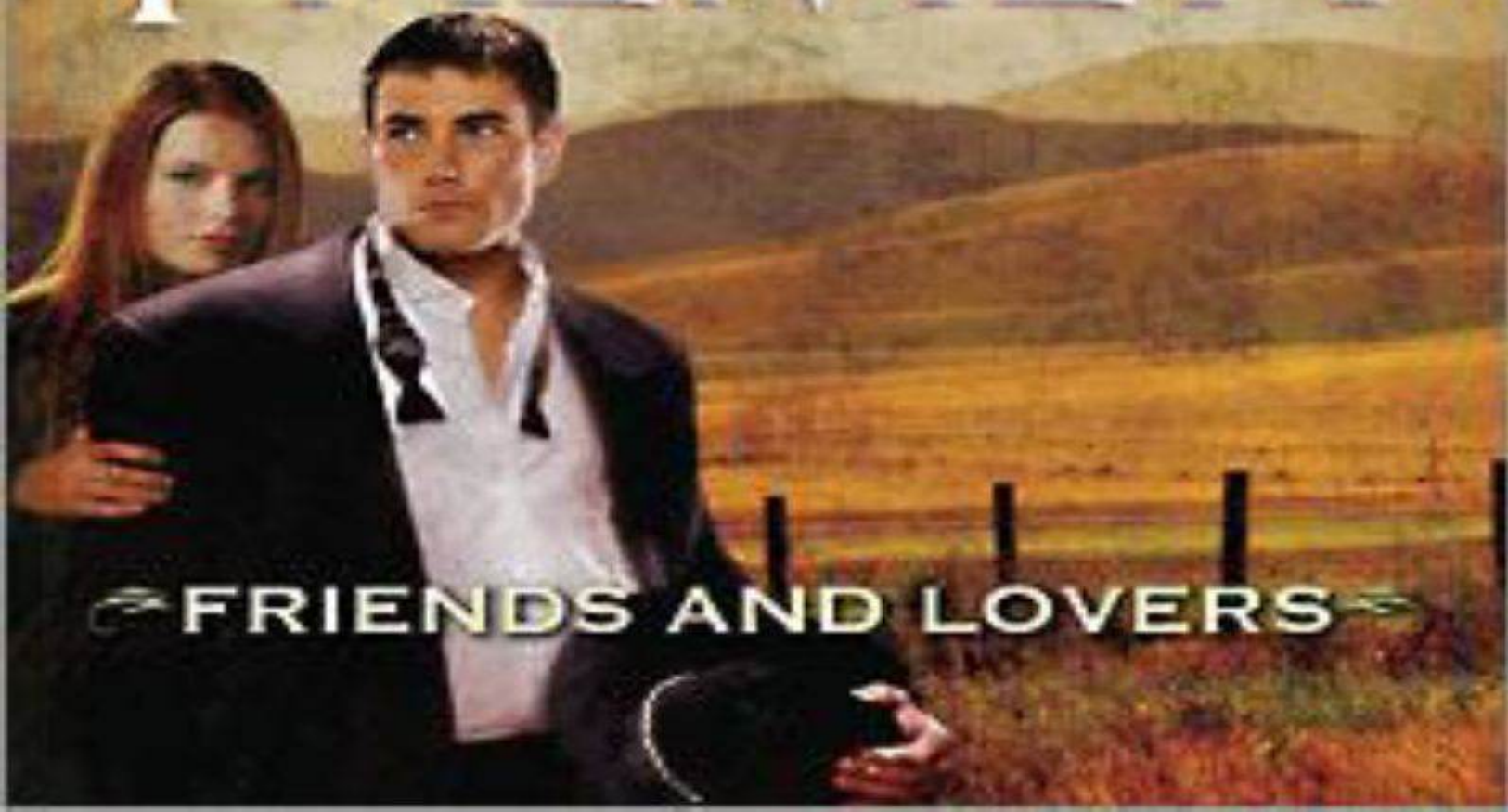

THE
Essential
COLLECTION

DIANA

New York Times and *USA TODAY* Bestselling Author

PALMER

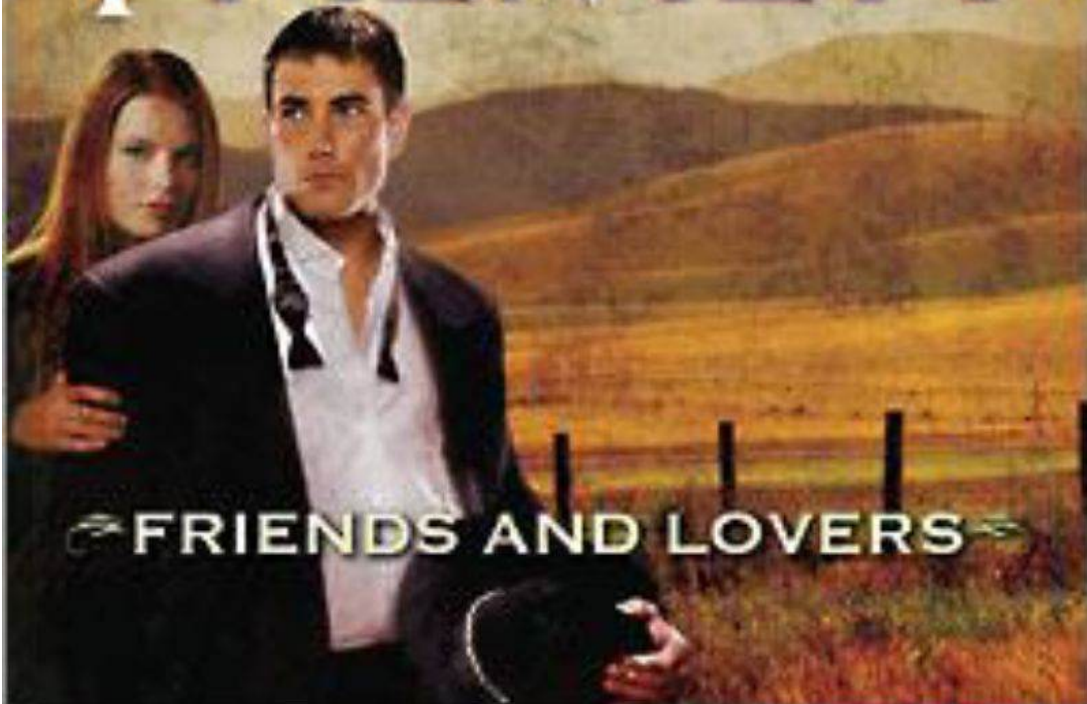
FRIENDS AND LOVERS

THE
Essential
COLLECTION

DIANA

New York Times and USA TODAY Bestselling Author

PALMER

FRIENDS AND LOVERS

Naslov originala: Diana PALMER FRIENDS AND LOVERS
Diana Palmer

PRIJATELJI I LJUBAVNICI

Zveckanje čaša činilo se suviše glasnim Medlini Vinji, a skupi parfemi drugih žena gušili su je. Celog dana bolela je glava i najviše je želela da ode kući i legne u krevet. Međutim, nije mogla da napusti zabavu priređenu u njenu čast na kojoj je bila počasni gost.

Krenula je kroz gomilu učtivo se osmehujući elitnim članovima Hjustonskog književnog društva, dok joj je u glavi tutnjalo kao u grotlu. Sa dvadeset i sedam godina Medlin je stekla slavu kao pisac kriminalnih romana, a zabava je priređena u čast izlaska iz štampe

njenog poslednjeg romana „Toranj za mucenje“. Tek što se vratila sa turneje na kojoj je promovisala njena nova knjiga, saznala je da je njen urednik tražio dodatne izmene oko trideset strana u knjizi koju je poslala izdavacu prethodne nedelje. Uspela je da napiše izmene za jedan dan prisilivši sebe na veliki napor i sada je bila iscrpljena. Sve što je u ovom trenutku želela bio je aspirin i udoban krevet.

Svojim svetlozelenim ocima koje su se sijale zbog napora da budu na silu otvorene, kružila je po prepunoj prostoriji. One su joj bile gotovo iste boje kao zavodljiva haljina sa tankim bretelama i dubokim šlicevima sa strane. Boja je takođe isticala njenu crvenkastozlatnu kosu labavo prikupljenu na potiljku, što je isticalo njeno graciozno držanje. Kada bi je raspustila, ta plamena kosa padala joj je u talasima sve do struka. Bavila se mislju da je odsece, ali je Džon prekorno pogledao i poceo da je odgovara od toga. Bio je pravi majstor za ubeđivanje ljudi, većine ljudi, čutke se ispravila, što je verovatno objašnjavalo velicinu njegovog carstva za proizvodnju nafte. U poslednjih par godina dobio je dve bitke oko zastupanja i zadržao kontrolu nad kompanijom Durango Oil sa veštinom koja je zaprepastila čak i veterane u tom poslu. Ono što je veliki Džon želeo to bi dobio, od svih osim od Medlin.

Letimicno ga je pogledala na drugom kraju prostorije i videla da je već bilo u ćeličnim kandžama lepe, male plavuše sa ocima kao registrima na kasi. Medlin je pomislila, kao i toliko puta pre toga, da niko ne može da se poredi sa velikim Džonom Durangom. Bio je visok, krupan i mišićav i uprkos trideset i devet godina nije imao ni

grama sala. Imao je pravu crnu kosu brižljivo zacešljanu iznad širokog cela, toliko brižljivo da je Medlin često želela da mu je zamrsi. Oci su mu izdaleka izgledale tamne, ali su u stvari bile sive. Nos mu je bar jednom bio slomljen i to se videlo. Usta su mu bila veoma senzualna ispod gustih, brižljivo potkresanih brkova crnih kao njegova kosa. Četvrtasta vilica koja je nagoveštavala odlucnost i jaku volju upotpunjavala je portret. Mada su ona i Džon bili prijatelji, samo dobri prijatelji, više od dve godine, nije mogla da suzbije osećanje da je pre svega bio muškarac. U tamnom vecernjem odelu privlacio je poglede svih žena, a Medlin, koja je osetila kako joj jeza prolazi niz kicmu, nije bila izuzetak.

Prinela je čašu s brendijem ustima i otpila veliki gutljaj. Dokono je posmatrala Džona i plavušu. Učinilo joj se da su ostavili snažan utisak jedno na drugo, pa je pocela da se oseća nelagodno. Možda je duboko prijateljstvo sa magnatom za naftu doprinelo da bude lako posesivna prema njemu.

Džon joj svakako nije davao drugih razloga da bude posesivna. Znao je koliko je veza s Alenom bila pogubna za nju. Ona i Alen su bili vereni, bar je ona tako mislila, ali je onog jutra kada je zaveo saznala da je budući pisac već imao ženu i dete.

Džon je od početka razumeo njenu užasnutost zbog tog incidenta i poštovao njen strah od fizickog kontakta. Zato joj nikada nije prilazio na takav način. Medlin, s druge strane, nije bila zainteresovana za njegov novac, što je značilo da može da ima poverenja u nju na jedan poseban način. Medlin je pretpostavljala da nikome nije verovao na takav način posle Elenine smrti. Znao je da ga voli zbog onoga kakav je, a ne zbog onoga što bi mogao da joj pruži.

Uzdahnula je i otpila gutljaj brendija. Sada su se, međutim, stvari menjale. Džon je bio čovek sa kojim se najbolje na svetu slagala, ali je u poslednjih nekoliko nedelja bio naizmenicno nestrpljiv i veoma neprijatan prema njoj. Situacija se naročito pogoršala poslednje nedelje kada je jedan od Džonovih kauboja poceo napadno da se udvara Medlin pošlo se prethodno napio.

Medlin je uvek bila ljubazna sa Džedom, ali nije koketirala s njim. Međutim, dok je čekala Džona kod štale, Džed je iznenada nasrnuo na nju i pokušao da je poljubi. Džon se odmah tu stvorio i snažnim udarcem bacio kauboja na zemlju.

„Gubi se odavde" vikao je Džon na zbunjenog kauboja.

„Uzmi platu i da više nikad nisi nogom krocio na ‚Veliku Sabinu’ .

Džon se tada okrenuo prema njoj sa tek upaljenom cigaretom, a njegove oci delovale se zastrašujuće kao i cela njegova pojava. „Kada ćeš naučiti" upitao je promuklim glasom „da postoji razlika između prijateljskog i provokativnog ponašanja?"

„Nije bilo provokativno!" pobunila se. Džed je uvek bio ljubazan prema meni. Mislila sam..."

„ Bio je dobar covek, trezan. Ne volim što sam ga izgubio."

Vređali su je grubost u njegovom dubokom glasu i prekor u njegovom pogledu. „ Ne ljuti se na mene", promrmljala je tiho i pomirljivo ga uhvatila za mišicu. znala je da ne voli kada ga dodirne, ali ovo što se dogodilo nije očekivala. Osetila je kako su prigušenu psovku snažno je uhvatio za zglob i otrgnuo joj ruku.

„ Nemoj da misliš da možeš da me motaš oko malog prsta, Setin" rekao je promuklim glasom oslovljavajući je nadimkom koji joj je sam dao zato što se „ kretala kao saten dok je hodala". „ Od sada pa nadalje kloni se mojih radnika. ako ti treba malo uzbuđenja, traži ga dalje od mog ranča!"

Ovo je razbesnelo. Njegove grube reci su je povredile, ali nije mogla da podnese optužbe da zavodi njegove radnike. ..Biće mi pravo zadovoljstvo da se klonim tvoga ranca Džone Kamerune Durango" skresala mu je u lice dok je u njenim zelenim ocima sebao bes. „Ionako si nemoguć u poslednje vreme. Nisam nameravala da te vrtim oko prsta, već sam samo htela da ti se zahvalim." Posle toga se ćutke uputila do svoja kola i od tada viša nisu govorili.

Sada se osećala pokajnicki i želela da se pomiri s njim. Međutim, pohlepna mala plavuša sprecavala je da mu priđe, a Džon cak nije ni pokušavao da se oslobodi nje. Najgore od svega je bilo to što je prepoznala plavušu sada kada je malo bolje pogledala. Zvala se Melodi i bila dobro poznata u hjustonskim krugovima da lovi bogate starije ljude. Za poslednjih godinu dana njeno ime bilo je povezano sa dvojicom biznismena iz Hjustona i to ne na narocito lep nacin. Zaboga miloga, zar Džon nije znao s kim se druži? Zar nije mogao da vidi dalje od te lepe fasade? Medlin se namrštila kada je videla kako se Džon naginje iznad plavuše, svesna bola duboko u sebi koji nije mogla tacno da identifikuje.

— Nemoj više tako da ih gledaš, draga. Stvarno piljiš u njih-cula je zvuk poznatog glasa pored sebe.

Okrenula se i osmehnula Donaldu Durangu na cijem je licu bio izraz ciste zube. — Zar se to tako zove? — upitala je pretvarajući se da je zainteresovala.

— Nisi, valjda, ljubomorna na nju? — promrmljao je suvo.

Osetila je kako se naježila. — Džon i ja smo prijatelji i ništa više od toga — izjavila je uctivo.

— To mi stalno govoriš — veselo se složio s njom — A tako divna stvorenja kao što si ti nikada ne lažu.

— Hej, pa ti stvarno potpiruješ moju sujetu — rekla je kroz smeh i pomislila kako uopšte nije licio na svog brata od strica. Dok je Džon bio visok i krupan, snažno građen, Donald je bio sitan, na granici mršavosti. Džon je bio tamnopusit i imao sasvim crnu kosu i prodorne sive oci, a Donald je imao svetlu kosu i svetloplave oci.

— Hoćeš li da ostaneš sa mnom do kraja večeri? — upitao je Donald osmehnuvši se. — Spasiću te razvratnog udvaranja i lažnih pohvala.

— A ko će me spasti od tebe? — dodala je znacajno se osmehnuvši. Ponovo je pogledala Džona i Melodi namrgodila se.

— Ako mu se još malo približi, rastopiće se od miline-promrmljala je.

— Bogatim neženjama ni je lako ovih dana, a ona je prilično zgodna.

Medlin ga nije ni cula. Poželela je da prospe citav sadržaj posude sa koktelom na glavu te plavuše s izbeljenom kosom.

— Moram da ga spasem — izjavila je. — Moja dužnost je da spasem tvog brata iz kandži te pohotljive plavojke pohlepne na novac.

Ne rekavši više ni reci uputila se prema njima. Na sreću, upravo u tom trenutku Džon je otišao od Melodi osmehnuvši joj se i mahnuvši i pošao prema posudi sa koktelom, jer je sigurno zatražila nešto da popije. Medlin je videla u tome svoju šansu i krenula prema njemu.

— Da li govorimo? — upitala je Medlin gledajući ga ispod oka.

— Ako ne govorimo samo klimni glavom i ja ću nestati i pretvarati se da se ne poznajemo.

Ranije bi se sigurno nasmejao ovome, ali je sada ostao ozbiljan, a njegove sive oci bile su hladne kao led.

— Iznenađen sam da si uspela da se odvojiš od mog rođaka — rekao je dubokim, smirenim glasom.

— Njegovo ime je Donald — podsetila ga je i pogledala u oci. Uprkos — dodala je pakosno.

— To se odnosi i na tebe — podsetio je. — Ne trcim za ženama. Još uvek ne moram to da radim — dodao je i glavom pokazao u pravcu u kojem je Melodi stajala.

Medlin je pobesnela, ali je samo stegnula cašu s brendijem trudeći se da mu to ne pokaže. — Na lošem je glasu, valjda znaš toliko — rekla mu je. — Upravo je odbacila svoj poslednji plan, a cujem da traži deblji novčanik.

Pažljivo je posmatrao, a na celu iznad duboko usađenih ociju na trenutak su se pojavile bore. — Nemam ništa protiv toga da platim ono što želim — rekao je tiho. — Mogu to sebi da dopustim.

Poželela je da zaplace zbog cinizma u njegovim recima. Nije verovao da bi neka žena mogla da ga poželi zbog njega samog; bio je potpuno nesvestan svoje privlačnosti. Međutim, Medlin je bila svesna toga dok ga je posmatrala. Gledala ga je kao da ga nikada ranije nije videla: guste, crne obrve, sive oci kršne konture, cvrsta ali senzualna usta ispod urednih gustih brkova... njegova usta . . . Nehotično je otvorila usta dok je nesvesno piljila u njega pitajući sa s radoznalošću koja je šokirala kako bi izgledalo kada bi mu dozvolila da je poljubi. . .

— Napregnuto me posmatraš, Setin — tiho je rekao. — Tražiš pukotine na mom oklopu? Nećeš ih naći.

— Da li si siguran? — Prišla mu je bliže i pocela da se igra s dugmetom na njegovoj košulji. Ispod tanke tkanine osetila je toplinu njegove kože na maljavim grudima. Zaklecala su joj kolena zbog muškosti koja je izbijala iz njega, a ta nova reakcija na njega potpuno je zbunjivala. U poslednje vreme je žudela da je dodiruje s takvom željom koja je bila sasvim neočekivana, s tim što je bilo sasvim očigledno da on nije želeo da ga ona dodirne ni na koji način.

Cak i sada, uhvatio je za ruku i sklonio je dalje od svog tela.

— Flertuješ sa mnom? — promrmljao je.

— Ko, ja?! — Stegla je čašu s obe ruke. — Nemam samoubistvenih sklonosti u sebi.

— Ne brini se, neću to iskoristiti — rekao je besno. — Imam dve godine prakse u tome da se držim na distanci.

Srela je njegov leden pogled i osetila kako je reci probadaju kao igle. - Znam kako se osećaš ...

Nestrpljivo je prekinuo. - Jedno loše iskustvo nije razlog da se postane kaluđerica.

Ukrutila se i besno mu odgovorila. — Džone Durango, u POSlednje vreme se ponašaš kao ranjeni medved. Ako si gladan, probaj malo od ovog predjela.

Okrenula se nameravajući da krene, ali je uhvatio za ruku. Kao i obično dodir njegovih toplih, snažnih prstiju izazvao je snažnije lupanje srca i zaustavio joj dah u grudima. Ovakva reakcija je bila dovoljno uznemirujuća, ali se nikada nije usudila da se upita zbog čega je on izazivao kada nijedan muškarac ranije nije.

— Nemoj da bežiš od mene — rekao joj je na uho. Bio joj je tako blizu da je osetila snagu koja je izbijala iz njegovog krupnog tela.

— Ne znam šta drugo da radim — rekla je ojađeno. — Hladan si kao led sa mnom i ponašaš se kao da me ne podnosiš pored sebe; povlačiš se svaki put kada te dotaknem... — tužno ga je pogledala.

— Mislila sam da smo prijatelji.

Preleteo je pogledom preko njenog lica. — I jesmo. Ostani sa mnom.

Videla je uznemirenost u njegovim ocima i odmah se pokajala.

— Stalo mi je do tebe — rekla je nežno. — Nešto nije u redu, zar ne? Nešto te muči. Zar ne bi mogao da mi kažeš?

-- Najmanje tebi, draga moja — osorno je rekao. Ispružio je ruku i nemarno joj dodirnuo pramen crvenkasto-zlatne kose koji joj je ispao iz visoko uzdignute punđe. — Zašto se tako češljaš? Znaš da to ne volim.

— Nisam ciganka — napomenula je. — Raspuštena kosa ide sa bosim nogama, a to bi sigurno šokiralo našu domaćicu.

— Šokiraj je — promrmljao je i na njegovom licu ukazao se osmeh prvi put te večeri.

— Izazivam te.

— Poslednji put kada si me tako izazivao da nešto uradim, skocila sam u reku potpuno obucena i šokirala citavu gomilu turista - podsetila ga je i nasmejala se. — Osim toga — dodala je uzdahnuvši i dodirnula slepoočnice — veceras ne želim da radim nikakve šokantne stvari. Glava mi puca od bola; toliko sam umorna da jedva stojim na nogama i sve što želim je da odem kući i legnem da spavam.

— Zašto to i ne uradiš? — upitao je.

— Da odem sa zabave koja je priređena u moju cast? — rekla je zabrinuto — To ne bi bilo uctivo, narocito ne pošto se Elis toliko trudila.

— Do đavola s obzirima — osorno je rekao zagledavši se u njeno bledo lice — Odvešću te kući.

— I ostaviti svoju prijateljicu slomljena srca? — upitala je upitno pokazujući u pravcu Melodi koja je otvoreno piljila u njih, dok je muškarac dvadeset godina mlađi od Džona pokušavao da privuce njenu pažnju. — Ne, hvala ti. Zamoliću Donalda da me odbaci.

Odmah je shvatila da to nije trebalo da kaže. Njegovo lice se u sekundi promenilo. — Hoćeš, vraga! — progundao je.

Iznenada se nagnuo i s lakoćom je podigao u narucja Ovo je bilo tako neocekivano da je izgubila dah.

— Zatvori oci i ćuti — rekao je odsecno. Glas mu je bio toliko zapovednicki da zaboravila na svoju nezavisnost

i bez pogovora uradila to što joj je rekao. Osećala je njegove snažne ruke oko sebe, njegovu toplinu i miris kolonjske vode i cudila se drhtaju koji je krenuo od vrhova prstiju na nogama.

— Ej, Džone, šta je sa Medlin? — cula je kako Elis uzvikuje.--

— Premor — odgovorio je mirno ne usporavajući korak.

— Odvešću je do kuće, a sutra poslati Džosita po njena kola. Hvala ti, Elis, bilo je lepo. Laku noć!

— O, laku noć — cuo se odgovor. — Zvaću je sutra da cujem kako se oseća.

— Možeš sada da otvoriš oci — rekao joj je Džon s prizvukom zadirkivanja u glasu.

Obavila je ruke oko njegovog vrata i osetila kako se ukrutio. — Bila je to neobicna ideja — rekla je osmehnuvši mu se. — Ne može ništa

da se kaže za ženu koja je pala u nesvest... — Osmeh je nestao i ona ga je gledala zbunjeno.

— Oh, gospode bože!

— Šta je bilo?!

— Svi će misliti da sam u drugom stanju! — promrmljala je.

II

Pogled mu je kliznuo niz njeno vitko telo kada je zastao pored svog crnog „ferarija“ da otvori vrata. — Pa šta onda? — izjavio je nonšalantno. — Od pisaca se ocekuje da se ponašaju neuobicajeno.

Netremice ga je gledala dok je obilazio oko kola i seo pored nje.

— S kim provodim najviše svog slobodnog vremena? — upitala je vragolasto. — Misliće da je tvoje.

Nasmejao se i ukljucio motor. — Možeš ga nazvati po meni.

— Kako napreduje nova knjiga? — upitao je kada se zaustavio ispred njene kapije.

— Polako — promrmljala je. — Da li sam ti kazala da se govori o snimanju filma po „Tornju za mucenje“, ukoliko i dalje bude dobijao povoljne kritike? — dodala je s trijumfom u ocima. — Bila sam toliko uzbuđenja da nisam mogla da poverujem. Želela sam odmah da te pozovem i da ti kažem, ali tada nismo govorili.

Iskljucio je snažan motor „ferarija“ i okrenuo se prema njoj posmatrajući je na svetlu koje je dopiralo sa trema susedne kuće koja je pripadala gospođici Rouz. Medlin je znala da je gospođica Rouz budno motrila na nju svaki put kada se kasno vraćala kući. — Iznervirao sam se — rekao je tiho. — Nisam mislio tako oštro da te kritikujem.

Slegla je ramenima. — Stvarno ga nisam ohrabrivala — promrmljala je i pogledala ga u oci. — Zar treba da te podsećam šta osećam prema muškarcima?

Pažljivo je posmatrao njeno pocrvenelo lice. — Možda bi ti pomoglo da to ponavljaš svakih petnaest minuta — rekao je zagonetno. — Narocito ako nastaviš da nosiš takve haljine.

— Zar ovu starudiju? — zadirivala ga je igrajući se sa faltama na haljini. — Koštala me je samo kao jedno manje poglavlje. Nasmejao se. — Kod tebe je sve u znaku knjiga. Kola su jedna knjiga, haljina je jedno poglavlje ...

— Moja kola sigurno ne vrede koliko jedna knjiga — podsetila ga je. — Kupila sam ih polovna i veoma ih volim.

Pogledao je u pravcu u kojem je obično stajao njen mali žuti folksvagen, ali mu se pogled zaustavio na ogromnom hrastu pored kuće. — Moraš poseći ovo drvo — rekao je po ko zna koji put.

— Opasno je. Jedan malo jaci vetar i pašće ti pravo na dnevnu sobu. Već sam ti rekao da je najavljen period sa olujama, pominje se čak i poneki tornado.

— Ne mogu da posecem baka-Džesin hrast. Još ga je njen deda posadio, ako nisi znao — izjavila je nadmeno. .

— Kakav deda?! Pa, ona je bila siroče!

Odmahnula je glavom i gotovo pokvarila svoju visoko uzdignutu frizuru. — Laž! — uzvratila mu je. — Saznala sam od pouzdane osobe da je bila vanbracno dete jednog pomorskog kapetana i moje prababe Sare.

Grohotom se nasmejao. — Kakav skandal. Ko bi rekao da u tvojoj porodici tece uzavrela krv, gospođice Vinji?

Suzila je pogled i gledala ga kroz trepavice. — Baš skandalozno pitanje, gospodine. Šokirali biste gospođicu Rouz, jer mi je upravo ona to rekla, a ona je cula od moje bake koja joj je bila susedka dvadeset godina.

Popužio je cigaretu i ugasio je u pepeljari. — Kazaću Džositu da ti doveze kola sutra ujutru — rekao je, a zatim se okrenuo. — Ili bi mogao da ga pošaljem po tebe pa da ih ti kasnije dovezeš?

— Da li je to poziv? — upitala je.

Klimnuo je glavom. — Mogli bismo na jahanje. Odavno to nismo radili.

Odvratila je pogled od njega. — Nisam sigurna da želim da budem blizu tvojih štala. Cini mi se da si stekao utisak kako je sve što želim od života, zavođenje tvojih radnika na rancu.

Nesvesno je ispružila ruku nameravajući da ga pomiluje po licu, ali je on ustuknuo i snažno je uhvatio za zglob pre nego što je to uspela da uradi. — Nemoj to da radiš — rekao je promuklim glasom.

— Zar ne možeš da shvatiš da ne želim da me dotičeš?

— Veceras si prilično koketirala sa mnom — rekao je tiho. — Da li to pokušavaš da izazoveš ljubomoru kod mog rođaka, Setin?

Bila je šokirana i to mu i pokazala. — Moji odnosi sa Donaldom nisu takve vrste. Isti su kao s tobom, samo smo prijatelji.

— Da li smo mi prijatelji? — upitao je neobicnim, dubokim glasom.

— Naravno — izustila je s naporom. Prisiljavao je da se neobicno oseća. Bila je umorna, uzbuđena, a ruka je peckala tamo gde je držao.

— Onda ti neće smetati ako veceras odvedem Melodi u krevet, zar ne? — upitao je ne skidajući pogled s njenog lica.

Osetila je kako joj dah zastaje u grudima.

— Možda tebi nije potreban seks, ali meni jeste — rekao je polako, napregnuto je posmatrajući. — Zato što te nikada nisam dotakao, ne znaci da sam evnuh.

Nije smela da se sretne s njegovim pogledom. — Nisam ni mislila da jesi — rekla je jedva cujno.

Nestrpljivo je zapalio još jednu cigaretu.

— Mnogo pušiš — usudila se da mu kaže.

— Dosta stvari radim neumereno — progundao je, a njoj se ucinilo da je u jednom trenutku videla mržnju u njegovom pogledu.

— Zavodiš plavuše, na primer? — upitala je i istog trenutka zažalila zbog toga.

— Kada bih hteo tebe da zavedem, trebalo bi prvo da te oslobodim oklopa.

Sevnula je ocima na njega. — Ti si muškarac. Šta uopšte možeš

1 V / •• V rj

da znaš o osećanjima žena...?

— Povredio te je zato što si bila devica — iz njegovog glasa je izvirala gorcina. — Zato što je želeo tvoje telo, a ne i osećanja i licnost. Nijedan covek koji istinski voli ženu ne može na takav nacin da je povredi. Ostavio ti je ožiljke koji nisu zarasli ni posle dve godine. Napravio je bogalja od tebe — povukao je dubok dim iz cigarete. — Trebalo je da ga ubijem!

— Ne znaš cak ni njegovo prezime — podsetila ga je.

— Zar ne znam? — Jednim krajickom usana se trijumfalno osmehnuo. — To nije bilo teško saznati, draga. Trebalo je samo da pozovem klub književnika gde si se srela s njim.

— Zar ... zar si išao da ga vidiš?

Klimnuo je glavom.

— I? — podstakla ga je na opširniji odgovor.

Ćutke je pušio ne obazirući se na nju.

— Džone! — uzviknula je nestrpljivo.

Dunuo je gust kolut dima. — Kada padneš s konja — poceo je ne obazirući se mnogo na nju — najbolji način da to sve rešiš je da se ponovo popneš na njega i to što pre.

Bilo joj je dosta svega. Stegnula je tašnu dok je otvarala vrata. — Za sada mi je dosta fizickog naprezanja — izjavila je. — Laku noć.

— Setin!

Stala je zbog autoriteta u njegovom dubokom glasu i pogledala g^a.

— Da sam imao nameru da ti se udvaram uradio bih to još pre dve godine — rekao je odsecno. — Prestani već jednom da se ljutiš zbog svega što kažem.

— Mislila sam da je obrnuto — izjavila je. Pogledom je potražila njegove oci i još jace stegnula tašnu. — Oh, Džone, šta se to događa sa nama? — upitala je ojađeno. — Bili smo tako bliski, tako dobri prijatelji, a sada se iznenada sve to raspada. — Mahinalno je ispružila ruku, ali je naglo trgnula kada je shvatila šta radi. Više cak nije mogao da podnese njen dodir. — Mnogi ljudi me ne razumeju baš najbolje — skromno je priznala. — Oduvek sam bila malo cudna, ali sam uvek mogla s tobom da razgovaram i ti bi me razumeo. Ne želim to da izgubim.

— Uvek si mi bila prijatelj, Setin — rekao je tiho. — To se nije promenilo i nikada se neće promeniti. — Setno se osmehnuo. — Zar ti nije palo na pamet da ni ja nemam baš mnogo prijatelja, bila muškaraca bilo žena? Ta plavuša veceras je pogodan primer. Ona voli skupe tricarije, a ja sam bogat. Spremna je da dođe u moj krevet na najmanji mig sve dok može da ocekuje nešto skupoceno zauzvrat.

— Zašto je onda ne ohrabriš? — progundala je iznenadivši samu sebe.

Zaboravljena cigareta polako je tinjala dok je nestrpljivo posmatrao. — Zbog cega ti razgovor o Melodi toliko smeta? Da li te vređa pomisao da većina žena nije tako hladna kao ti?

Krv joj je jurnula u lice. Već drugi put je napravio takvu primedbu na njen racun i to nije više mogla da podnese. U deliću sekunde je pomislila da ga ošamari. Sevala je ocima i podigla ruku.

— Pokušaj — podsticao je dok je pogledom pratio pomeranje njene ruke. U njegovim sivim ocima bilo je neceg sasvim novog i opasnog što nikada ranije nije videla. — Samo probaj, draga moja.

Bio je to prvi i jedini put da je poželela da ga udari i umalo je to i uradila. Međutim, izgledao je kao covek koji bi se osvetio, pa je odmah odustala. Njeno napregnuto telo se opustilo. — Ne hvala — rekla je kruto. — Imaš pravo na sopstveno mišljenje o meni. Svesna sam toga da si mi u poslednje vreme dao nekoliko minusa.

Povukao je dim iz cigarete i ćutke istraživao njeno zajapureno lice. — Samo u jednom trenutku ta tvoja hladna maska je spala. Htela si da me udariš, zar ne?

— Da — rekla je osorno odvrativši pogled od njega.

— Zašto nisi?

Uznemirila se na svom sedištu. — Zato što te nikada nisam zamišljala kao coveka koji bi okrenuo i drugi obraz.

— Ne bih ti vratio šamar, ako si mislila na to. — Nagnuo se preko nje da joj otvori vrata i ona je osetila kako se ramenom ocešao o njene grudi. Sedela je mirno kao kip sve dok se nije vratio na svoje mesto i tek tada shvatila da je u jednom trenutku prestala i da diše.

— Šta bi uradio? — upitala je nekim neobicnim glasom.

Posmatrao je kroz oblak dima zamišljeno napućivši usne. — Šta misliš? — upitao je zagonetno se osmehnuvši.

— Mislim da je suviše kasno — izjavila je menjajući osetljivu temu razgovora.

— Mnogo kasnije nego što misliš, draga. Poslaću Džosita po tebe sutra u sedam, u redu?

— Ici ćemo oprezno i polako — rekao je blago, a njegove oci davale su recima sasvim drugo uzbuđujuće znacenje.

Neverovatno, ali pocrvenela je, a dok je pažljivo posmatrao osetila je kako joj srce snažno udara kao da će iskociti iz grudi.

— Možda bi bilo bolje da ne dođem — rekla je šapatom glasno razmišljajući.

— Nemoj me se bojati, Setin — rekao je umirujućim glasom. — Oduvek smo imali poverenja jedno u drugo.

Samouvereno se nasmejala. — Sigurno sam mnogo više iscrpljena nego što mislim — rekla je gledajući ga netremice. — Ne znam šta

to nije u redu sa mnom veceras.

— Zar stvarno ne znaš?

Ispružila je svoje duge noge na zemlju i izašla iz automobila. — Hvala ti što si me dovezao kući — rekla je napregnutim glasom.

— Hoćeš moći sama? — upitao je, a u njegovom glasu bilo je iskrene zabrinutosti.

— Naravno da ću moći — odgovorila je odlucno. — Nije mi potrebno da se neko brine o meni. Veoma sam samostalna.

— I ja sam, ali ko je sedeo sa mnom dve noći kada sam imao gripu? — upitao je, a brk mu se malo izvio.

Pocrvenela je setivši se kako je pomagala Džositu i brisala ga sunđerom tokom njegove neobicne bolesti. Džon nikada nije bio bolestan, međutim, te noći bio je daleko od dobrog. Tresla ga je groznica, a ona se živo sećala kako ga je brisala alkoholom da bi mu smanjila vatru...

— Nije više bilo nikoga, a Džosito nije mogao da izađe na kraj s tobom — zadovoljno je izjavila.

Nežno joj se osmehnuo, a ona je poželela da mu se baci ti narucje. — Ja bih to isto uradio za tebe. — U ocima ma se pojavilo nešto vragodasto. — U stvari, veoma bih uživao u tome.

— Idi kući — progundala je i zalupila vrata. Uputila se prema kući preturajući po tašni dok nije našla kljuc. .

— Tacno u sedam — doviknuo joj je kroz prozor.

Okrenula se i naklonila mu se u znak da je razumela njegovu poruku pre nego što je okrenuo ferari i uz buka motora nestao u noć.

III

Džonov ranc je bio mali ti poređenju sa ostalima u Teksasu. Međutim, to mu nije bio jedini izvor prihoda. Nafta je bila glavni izvor njegovih prihoda, a ranc mu je više služio kao hobi, mada mu je i on donosio dosta novca.

Dok je jahala pored Džona između urednih belih ograda koje su razdvajale pašnjake, Medlin je razmišljala o tome koliko je sada bio drugaciji. U pohabanim farmerkama i cizmama sa starim šeširom na glavi nije mogao da se poredi s elegantno obucenim muškarcem koji je dovezao do kuće prethodne večeri.

— Ponovo si se zagledala — primetio je držeći između prstiju neizbežnu cigaretu.

— Razmišljala sam koliko si ovde drugaciji — priznala je.

— Dopadaš mi se u zelenom — izjavio je zamišljeno.

Osmehnula se i zatresla svojom raspuštenom kosom, a zatim se zacudila nacinu na koji je pratio pogledom njen pokret — Kažu da ta boja odmara — promrmljala je.

— Upravo ono što mi je potrebno — izjavio je mirno. - Nisam mnogo spavao noćas.

Osmeh je nestao s njenog lica. Podbola je konja i naterala ga u galop. Poželela je da pređe konjem preko Džona Duranga. Prokleti, arogantni covek da joj na takav nacin saspe u lice o svom noćnom bdenju!

Bez mnogo napora uspeo je da je stigne. — Šta se to kog đavola događa s tobom? — viknuo joj je.

Nije želela da ga pogleda. — Ništa — odgovorila je kratko. — Da li su to nove krave? — upitala je da bi promenila temu.

— Nisu. Odgovori mi na moje pitanje.

Letimicno ga je pogledala pre nego što je naterala konja u trk naslanjajući se na njegovu grivu. Vetar joj je šibao lice i mrsio kosu. Bilo joj je potrebno uzbuđenje koje joj je pružala brzina, kao i malo opasnosti.

Međutim, već je bio pored nje i pažljivo je posmatrao.

— Bila si na pravom putu da slomiš vrat — uzvratilo joj je jedva primetno bleđ u licu. — Šta je ušlo u tebe, ti mala ludo?

— Nemoj da viceš na mene? — branila se.

— Ne vicem! — Suzio je pogled i nestrpljivo uzdahnuo. — Mogao bih da te prebijem kao malo dete kada praviš takve gluposti kao ovo sada, Medlin. Casna rec, sledeći put... — Sjahao je i naglo je povukao sa konja. Uhvatio je snažno za ramena i grubo je prodrmao.

— Džone! — viknula je zbunjeno. — Samo sam jahala. To sam i ranije radila.

Njegov pogled zario se u nju i iznenada je sve pocelo ludacki da se okreće oko nje, a svet se pretvorio u par celicnosivih ociju. Naslonila je ruke na njegove grudi na kojima je košulja od teksas platna bila nonšalantno raskopcana. Osetila je pod prstima malje na njegovim grudima i toplu kožu.

Ustuknuo je zbog tog lakog dodira, a celo mu se iznenada smrklo. Osetivši nešto novo, ranjivo u njemu, namerno je nežno pomerala prste po ivici košulje i povlacila ih preko njegovih grudi. Usne su joj se nesvesno razdvojile kada je osetila kako mu se mišići zatežu pod njenim prstima i kako mu srce snažno udara. Oci su mu plamtele, a prste je cvrsto zario u njena ramena. Nikada ranije nije videla Džona van kontrole. Znala ga je samo kao coveka koji savršeno vlada sobom. Sada je, međutim, izgledao kao da će eksplodirati, a opasna igra koju je igrala samo je još više uzbuđivala.

Prišla mu je još bliže ocima ispitujući konture njegovih usana dok su joj prsti postajali sve hrabriji tako da je na kraju sasvim prislonila dlanove na njegove snažne grudi ispod košulje.

Iznenada je uhvatio za zglobove i otrgnuo od sebe. — Dosta je bilo — rekao je pnomuklo. — Šta se to događa s tobom?

Dok je i sama razmišljala o tome zvuk automobila koji se približavao privukao je njegovu pažnju tako da je odvratio pogled od njenog lca. — Do đavola sa turistia — rekao je osorno posmatrajući velika kola u kojima su sedele dve žene.

Pustio je da Medlin pođe ispred njega kad su se kola zaustavila u blizini, a postarija plauša koja je vozila nagnula glavu kroz prozor prijatno mu se osmhujući. — Zdravo — doviknula je. — Da li je ovo put za Hjuston?

— Zdravo — uzvratio je Džon. — Samo ako imate nameru da ga usput asfaltirate — rekao je Džon ljubaznim glasom.

— Ovo je Durangov ranc.

— Stvarno?! — žena je širom otvorila oci i pošto je nešto rekla mršavoj ženi i još više se nagnula kroz prozor. — Zar velikog Džona Duranga? — insistirala je.

Džon se lukavo osmehnuo. — Culi ste za njega?

— Pa, naravno! Iako sam se ove godine penzionisala još uvek redovno citam casopise o finansijama. Kada je nafta u pitanju Džon Durango je uvek na naslovnoj strani. Zamislite, tako izgodan covek, a uz to i magnat za naftu.

Džon je imao na licu izraz preterane skromnosti. Zabacio je šešir i upitao s njemu svojstvenom radoznalošću. — Cime ste se bavili gospođo?

— Privrednim pravom — rekla je žena osmehujući se.

— Šta mislite, da li bismo do auto-puta mogle da vidimo negde gospodina Duranga? — upitala je i širom otvorila oci.

Džon je napucao usne. — E pa, gospođo, njega je teško naći ako znate šta mislim. Sada je verovatno negde sa nekom od svojih žena. Prisiljava me da radim sav posao za njega, dok on živi kao plejboj.

Medlin je stavila ruku preko usta da se ne bi glasno zasmejala, Džon je bio potpuno ozbiljan sa malo prezrivo izrazom na licu.

— Zar radite ovde? — upitala je plavuša.

— Kako da ne, kao mazga, a ne dobijam ni pare za to.

— Nije moguće — izjavila je žena zacuđeno. — Zašlo ga ne tužite?

— Možda bih to uradio da mu nisam toliko dužan — priznao je Džon

— Dužan? — ponovila je žena s nevericom. — Zašto?

— Za razne stvari. Na primer za iznajmljivanje ovog konja, a kockarske dugove da i ne spominjem.

Džon je dobroćudno slegao ramenima. — Moglo bi biti i gore — uveravao je.

— Ne vidim kako.

Džon joj je rado objasnio. — Mogao bi da me natera da spavam s ostalima u štali u kojoj ima zmija zvecarki debelih kao moja noga i dugackih preko pet metara — potapšao se po nozi da bi delovao

ubedljivije. — Nema dovoljno snažne puške koja bi mogla da ubije te životinje, zato se treba sprijateljiti s njima. Na žalost, ja se nimalo ne dopadam zmijama kao drugi momci, pa mi je veliki Džon dozvolio da spavam u kući.

Plavuša je pocela sumnjicavo da ga gleda. — Zmije duge pet metara? Da nije to ono što ljudi nazivaju tekšaškim izmišljotinama?

— O ne, gospođo — uveravao je Džon. — Ja lažem samo kada mi veliki Džon naredi, kao kada poreznici pitaju o njegovim putovanjima u Evropu i trideset članova porodice koje izdržava i za koje se kune da su sve njegova vanbracna deca. Najmlađe je devojka i ima dvadeset godina ...

Žena je pocela da se smeje. Smejala se sve dok joj suze nisu potekle niz obraze. I njena prijateljica se smejala. Medlin je prestala da se uzdržava i sama se glasno smejala.

— Hvala na informacijama, gospodine Durango — rekla je turistkinja kroz smeh. — Sledeći put kada budem citala nešto o vama u nekom casopisu imaću tu privilegiju da znam kakav ste podlac u stvari. Prisiljavate svoje radnike da plaćaju za iznajmijivanje konja, ha, ha, ha ... A sada, kažite mi, molim vas, kojim putem se ide za Hjuston.

Pošto su turisti otišli Džon je uzjahao konja i sacekao da Medlin pođe za njim. Upalio je cigaretu i krenuo prema štalama u kojoj su se nalazila njegova trofejna grla.

— Ti, podlace — izjavila je Medlin pokušavajući da zapodene razgovor s njim.

Nije je ni pogledao. Još uvek je bio besan, a ona nije znala da objasni svoje sopstveno ponašanje. — Džone, kakav je bio tvoj otac?

— upitala je iznenada.

Pogledao je dok su jahali jedno pored drugog. — Zašto me to pitaš?

Slegla je ramenima. — Ne znam. Nikada nisi govorio o njemu, pa sam se tako zapitala...

Uvukao je dubok dim iz cigarete i zagledao se u daljinu. — Bio je sirov i snažan. Veoma disciplinovan i tvrdoglav. Kao dete nije imao nicega, pa je cvrsto odlucio da pokaže celom svetu da je sposoban da se obogati kao i svi drugi. Poceo je karijeru u mornarici, a zatim je

kupio „Veliku Sabinu“ i poceo da se bavi traženjem nafte — setno se osmehnuo. — U pocetku nije našao mnogo nafte, ali je oprezno ulagao novac, kupovao još zemlje i na kraju se obogatio.

— A tvoja majka? — upitala je oprezno.

— Umrla je kada sam se ja rodio.

Pažljivo je posmatrala njegov profil. Bila je zainteresovana za njega na sasvim nov nacin. Želela je da zna koje su ga to sile formirale u coveka kakav je bio.

— Da li nameravaš da pocneš da se baviš slikarstvom? — upitao je ironicno. — Sigurno si do sada upamtila sve na meni.

— Razmišljala sam — odgovorila je kratko. — Ti si mi se nekako našao na putu.

— O cemu si razmišljaš? — upitao je. — O sledećoj žrtvi zlocina?

— Ne baš o tome — uverila ga je. — Već o jezivim scenama koje će mi biti potrebne.

Nasmejao se i malo nagnuo da bi zapalio cigaretu. — Ko će ovog puta dobiti nož u leđa?

Zamišljeno je suzila pogled. — Mislim da ću ovog puta napraviti tako da glavni junak-detektiv bude ubijen.

— Pa da te tvoji obožavaoci obese za prvo drvo — nemarno je prokomentarisao i polako razgledao njenu crvenozlatnu talasastu kosu koja se presijavala na ranom jutarnjem suncu. rumene obraze i iskre u zelenim ocima. — Ne liciš baš na nekog ko voli ubistva ... — promrmljao je.

Veselo se nasmejala. — Oduvek sam volela detektivske romane

— rekla je uzdahnuvši. — Rešavanje zlocina bilo mi je neko vreme prava opsesija. Želela sam da postanem policajac, ali sam i kao reporter bila suviše zauzeta.

— Da li ti taj posao nedostaje? — upitao je istinski zainteresovan.

Prisetila se dana kada je radila kao reporter i fotograf za mali nedeljni casopis. Cinilo joj se da je to bilo tako davno.

— Ne znam. Ponekad bih dala sve na svetu da mogu da se vratim na taj posao. Bio je tako jednostavan u poređenju sa ovim što sada radim. Nisam morala da stvaram vesti, već samo da izveštavanjem o njima.

— Nisam mislio da je tako komplikovano pronalaziti nove nacine na koje se ljudi ubijaju — poceo je da je zadirkuje.

Nasmejala se. — Stvarno bi bio iznenađen. Konkurencija je tako jaka, a ja sam ipak tek početnik. Moram da budem jako dobra inace eto mene na spisku nezaposlenih.

—Dopao mi se „Toranj za mucenje” — uzgred je napomenuo.

— Hvala ti.

— Glavni junak ima neke... — poznate osobine.

Pocrvenela je kada se setila svog detektiva: visok, crn, širokih ramena, sa brkovima i škotskim viskijem kao omiljenim pićem. Tacno, uzor joj je bio Džon, ali nije očekivala... — Hoćeš li da me tužiš — upitala je stidljivo ga pogledavši.

— Suviše sam polaskan da bih te tužio. — Navukao je šešir na celo i odmerio je ispod oboda od glave do pete. — Glavna junakinja mi lici na tebe — dodao je uzgred.

Pogledi su im se sreli, a ona je osetila kako joj se puls u trenutku ubrzao. Nije bila svesna te slicnosti. — Stvarno? — promrmljala je.

Bila je nervozna zbog njegovog prodornog pogleda. — Zašto si pobegla od mene pre nego što su se oni turisti pojavili? Da li zbog toga što sam ti rekao da nisam spavao? Da li si mislila da sam proveo noć sa Malodi?

Zastao joj je dah u grlu. Kako je dobro uspevao da procita njene misli! Progutala je knedlu i pocela da zamuckuje. — Ja... samo sam htela da jašim malo brže i to je sve

— Da li si sigurna? — Nemarno je ispružila ruku prema V izrezu na njenoj bluzi da bi je nežno privukao bliže sebi Međutim, nije je odmah pustio. Polako je prešao prstom preko prevoja između njenih grudi. Postidela se, jer je tek tada shvatila da nema prsluce, a sudeći po izrazu na njegovom licu i on je to otkrio.

Posledice lakog, uzbuđujućeg dodira pocene su da se vide i nisu promakle sivim ocima koje su se prikovale za njene male, visoko uzdignute grudi, nabrekle ispod tanke tkanine

Podigao je glavu i uhvatio njen uznemiren pogled. Pokušala je da se odmakne od njega, ali joj je obavio ruku oko leđa i privio ju je uz

1 "1 | / V 1 1 • • • V V V /

sebe. — E, nećeš, draga — promrmljao je i još cvršće stegao.

— Šta to radiš, Džone? — viknula je i rukama se oduprla o njegova ramena.

— Šta misliš da radim? — govorio je. — Udvaram ti se. Kako se osećaš?

Zaprepašćeno i uplašeno ga je gledala, a telo joj se treslo kao da je lišio odeće i milovao po nagom telu. — Nikada mene nisi dotakao ...

— šaputala je.

— Nikada to nisi ni želela — podsetio je. Ruke su mu kliznule niz telo, a zatim je uhvatio za bokove i intimno privio uz sebe. Trebalo je da se tome usprotivi, ali nije — nije mogla. Do sinoć.

— Nije istina — pokušala je da mu se usprotivi.

— Bila si toliko ljubomorna na Melodi da si gotovo obnevidela

— optužio je i sve snažnije je stezao i privijao uz svoje snažno mišićavo telo. — Kao da si imala razloga za ljubomoru... Hodi ovamo!

Dok je govorio nagnuo je glavu i ona je po prvi put osetila njegove vrele cvrste usne na svojim, a zatim je osetila kako su mu ruke kliznule ispod njene košulje i kako je miluje po golim leđima.

Teško je disala, a neki drhtavi jecaj izleteo joj je iz grla kada je nesvesno zarila prste u njegova široka ramena. Mirisao je na duvan, kožu od sedla i skupu kolonjsku vodu. Sve je bilo tako neverovatno. Strasno se milovati i ljubiti usred bela dana i to sa Džonom. Biti u njegovom narucju...

— Uzvрати mi poljubac — prošaputao je nad njenim drhtavim usnama. — Malo pre si želela da me dodiruješ, zašto to sada ne uradiš? Prestani već jednom da se uzdržavaš!

Reci su kao hladan tuš prodrle u njene strašću zamagljene misli. Podigla je glavu i videla na njegovom licu i u ocima neobuzdanu strast i glad.

Odmahnula je glavom kao da je želela da je razbistri. — Ne! prošaputala je s nevericom. Usne su je bolele od njegovog pritiska, a kolena su joj bila kao od gume. — Ali, mi smo... samo prijatelji!

Uhvatio je za ruku i pritisnuo sebi na grudi da oseti kako mu srce silovito udara i kako otežano diše zbog uzbuđenja. — Osećaš li šta si mi uradila? — zadihano je upitao. — Tako je oduvek bilo. Samo prijatelji, šta je tebi? Vraga smo ti mi samo prijatelji.

—Ne! — ponovo je uzviknula i izvukla se iz njegovog zagrljaja. U ocima joj je bio neki divlji pogled kada je bila van njegovog domašaja

trudeći so da dođe do daha. — Neću dopustiti da se to dogodi. Neću!

—Već se dogodilo — rekao je nabusito. Pogled mu je kliznuo po njenom telu do mesta na kojem su se njene nabrekle grudi ubrzano dizale i spuštale.

Kriknula je i potrcala prema svom konju. Ovo se nije događalo, nije moglo da sa događa, ne sa Džonom, ne sa jedinim covekom u kojeg je imala poverenja. To što joj je nudio bilo je suviše neocekivano, tako iznenada.

—Medlin! — viknuo je za njom.

Već je bila na konju kada ga je ponovo pogledala, n na njenom licu bio je izraz koji je u isto vreme izražavao i šok i bes.

—Suviše je kasno da bežiš od toga — rekao je sada već— smirenim glasom

—Nije, nije tačno! — rekla je uzbuđeno. — Nećemo se više videti, Džone.

—Hoćemo — rekao je tiho. — Zato što ovo što se dogodilo nije bilo dovoljno ni meni ni tebi.

IV

Ostatak prepodneva Medlin je provela kao ošamućena. Cudila se ovoj promeni u njenom odnosu sa Džonom. Bila je zbunjena svojom sopstvenom reakcijom na njega i strašću koju je podstakao. Posle njene kratke, porazne veze sa Alenom mislila je da je frigidna i imuna na muškarce.

Alen. Već dugo nije razmišljala o njemu, ali se bol javio s umanjenom snagom kada je sela za električnu pisaću mašinu i zagledala se u kišu koja je počela da pada i dobuje po prozorskim oknima.

Dogodilo se to još pre dve godine. Upoznala je Alena u klubu književnika. Bio je arhitekta i maštao o tome da postane pisac, a Medlin ga je ohrabivala. Našla je izdavača za svoj prvi roman i podučavala ga. Na žalost on nije uspeo da nađe izdavača za svoju knjigu, koja je bila potpuni promašaj. Međutim, dok je pokušavala da mu pomogne Medlin se zaljubila u njega. On je ohrabrivao u tome, obećavajući joj sreću i to zauvek. Bio je nasrtljiv i uporan i na kraju je popustila.

Onog jutra pošto mu se predala probudila se sećajući se mnogo više nelagodnosti nego zadovoljstva, ali se nadala srećnijim zajedničkim noćima. A tada je bacio bombu. Počeo je da priča o ženi i tome kako je uhvaćen u zamku. Postojao je i mali dečak. Molio je da mu oprost, jer je poludeo za njom i toliko je želela, ali nije imao pojma da je bila devica...

Ustala je od pisaće mašine i besciljno lutala po sobi. Sećanje na taj dan bilo je najmracnije u celom njenom životu. Setila se kako ga je mirno ispratila do vrata i tiho ih zatvorila za njim. Skuvala je sebi veliku džezvu kafe i sela za pisaću mašinu. Besno je radila celog dana, a zatim je popila nekoliko pića i usred noći odlucila da se prošetati po kiši. Našla se kod opere koja je bila nekoliko kilometara udaljena od njene kuće, a da se uopšte nije sećala kako je tamo dospela. Zagledala se u drugu stranu ulice i iznenada začula škripu kocnica. Visok, veoma besan čovek u večernjem odelu izašao je iz belog „rols- rojsa" i nastavio da je grdi.

Bilo je to njeno upoznavanje sa Džonom Kamerunom Durangom koji je ućutao usred svoje tirade i nežno je odneo do prednjeg sedišta svog luksuznog automobila. Poveo je do svog hotelskog apartmana u kojem je boravio kada nije mogao da se vrati na ranc. Džon joj je dao suvu odeću, skuvao joj čaj i šetao sa njom sve dok je noge nisu zbolele, a zatim je smestio u krevet u svojoj gostinskoj sobi. Bio je to početak neobičnog i divnog prijateljstva, a trenutna prisnost koju su uspostavili te prve noći nije nikada prestala. Imali su mnogo zajedničkog i konacno dostigli tacku u kojoj je ona mogla da započne recenicu, a on da je dovrši. Činilo se, u stvari, da čita njene misli.

Već duže vreme se često pitala kako bi bilo da je poljubi, sada je to znala. Kako je samo znala!

Bila je šokirana svojom strašću. Obećala je samoj sebi da više nikada neće dopustiti nijednom muškarcu da joj se približi kao Alen da ne bi mogao da je povredi. Sada je, međutim, znala da neće uspeti da bude na odstojanju od Džona Duranga. Bio je tvrdoglav isto kao i ona, a uz to mnogo iskusniji od nje. Trideset i devet godina nasuprot njenih dvadeset i sedam. On je takođe voleo i izgubio, mada ga Medlin nije poznavala kada je njegova supruga Elen umrla.

Od tada su ga viđali sa mnogo žena, izuzev za poslednjih godinu dana.

Skočila je kada je telefon iznenada zazvonio. Potrcala je da se javi nadajući se da je to Džon. Zar je moguće da će je tako brzo tražiti?

Drhtavom rukom podigla je slušalicu. Srce joj je uzbuđeno kucalo, a razne scene proletele su joj kroz glavu. — Halo — prošaputala je.

S druge strane žice Cuo se glas ne tako dubok kao Džonov i Medlin se razočarala. — Bože moj, koga si to očekivala? — smejao se Donald Durango. — Moram javiti svom rođaku Džonu da je dobio suparnika.

— Oh, zdravo, Donalde — rekla je Medin brzo se povrativši posle početnog razočarenja. — Kako si?

-Odlično. Sinoć si tako brzo otišla da nisam imao prilike da te pozovem večeras na večeru — rekao je Donald. — Šta kažeš na to? Mejsi će pripremiti biftek i dezert od bresaka — dodao je stavljajući je u iskušenje.

Pogledala je kroz prozor i videla da je kiša počela da pljušti pa se namrštila. — Ne znam. Prilično je ružno napolju, a kazali su da će biti i grmljavine ...

— Da li si sigurna da je to razlog? — zadirkivao je Donald. — Možda to ima neke veze s Cinjenicom da će veliki Džon eksplodirati kada bude saznao da si provela večer sa mnom?

— Ne budi lud — prekorila ga je. — Ja se ne bojim Džona i on mi ne govori s kim smem da se družim.

— Sigurna sam da bi voleo da to može, naročito kada sam ja u pitanju — podsetio je.

— Ti si za Džona slepa mrlja — rekla mu je kroz smeh.

— Ne ceni tvoju inteligenciju i šarm na način na koji ih ja cenim, mada sam se trudila da mu razjasnim.

Donald je uzdahnuo. — Na neki način to je i moja krivica. Da nisam toliko vremena provodio s Elen . . . On se veoma promenio posle njene smrti. Dobro, šta kažeš o večeri? — upitao je nabusito.

Ne očekivano spominjanje Elen je povredilo. Džon je naravno voleo svoju suprugu, znali su se još od najranijeg detinjstva, a njihovo venčanje ličilo je pomalo na bajku o Pepeljugi Medlin je citala o Džonu Durangu mnogo pre nego što ga je upoznala. Bio je legenda

ne samo u poslovnom već i u politickom životu Teksasa. — Vecera? — odsutno je ponovila. — Mislim da je to u redu.

— Doći ću po tebe u pola šest, slažeš se?

Odlicno, znaci vidimo se — spustila je slušalicu i zagledala se u telefon.

Vecera je bila izvrsna. Mejsi ih je nenametljivo posluživala ne ometajući njihov razgovor. Donald se pripremao za novu izložbu slika i želeo je da mu Medlin pomogne da se odluci koje slike da izloži. Iako bogat i uspešan biznismen Donald se intenzivno bavio slikarstvom što je navelo Medlin da mu kaže.

— Ne razumem zbog cega toliko slikaš. Ne kažem da nisi talentovan, tek, nije ti potrebno da i na tome zarađuješ.

—Radim ono što volim — izjavio je nonšalantno. — Pored toga, Džon pobesni kada izlažem u banci u kojoj on ima većinu akcija — dodao je osmehnuvši se.

—Nije valjda! — uzviknula je.

—Pa, naravno — izjavio je trijumfalno.

—Cudno — rekla je dok je razgledala Donaldove pejsaže. — Slike su ti toliko mirne, a ti uopšte nisi takva osoba.

— Svima nam je ponekad potreban mir.

Protekla je cela nedelja, polako i monotono, u kojoj je Medlin pokušavala da otpocne rad na novom romanu. Čak je zakazala sastanak sa prijateijem iz policije da bi saznala nešto više o ubistvima i otrovima. Došao je i petak. Zagledala se u telefon i mrzela ga zato što nije zvonio. Možda je Džon otišao van grada, ili što je još gore, nije nameravao da joj se javi. Rekla mu je da ne želi više da ga vidi. Sigurno to nije ozbiljno shvatio. Podigla je slušalicu i pocela da okreće Džonov broj mrzeći sebe zbog slabosti. Morala je da sazna u kakvim su sada bili odnosima.

— Mračnom, senjorita — odgovorio je. — Nadam se da će mu se jednog dana raspoloženje popraviti, inače teško meni. Njegov posao je sigurno iscrpljujući kada je tako neprijatan.

—Potrudiću se da ga oraspoložim, Džosito — obećala je. Bila je mnogo nervoznija nego ikada ranije. — Hvala ti Džosito na informacijama — dodala je pre nego što je spustila slušalicu.

Kada se približila radnicu videla je da se na polju nalazi više od polovine radnika. Dvojica su se mučila oko velike mašine, a Džon je

sa ostalima tovario bale sena. Na horizontu su se gomilali olujni oblaci pa je zato tako mnogo ljudi bilo na polju, jer je trebalo uneti žito pre poCetka kiše.

Džonu nije trebalo mnogo vremena da je primeti i odmah je krenuo prema njoj. Bio je nag do pojasa a malje na grudima i stomaku bile su mu slepljene od znoja. Stari šešir navukao je preko oCiju da se zaštiti od sunca. Skidao je rukavice za rad, a lice mu je bilo smrknuto kao olujni oblaci koji su se gomilali u daljini.

Otvorio je vrata i seo pored nje, a kola su se odmah ispunila mirisom žita na koje je mirisao. Naslonio je ruku preko sedišta i zagledao se u nju.

— Zdravo — rekla je nervozno osećajući stid prema njemu kao nikada pre toga.

— Zdravo — osorno je uzvratio pozdrav. — Šta radiš ovde?

Gledala ga je živo se sećajući njegovih usana i žudnje u njegovim sivim oCima.

— Uh, pa istražujem za moju novu knjigu — rekla je pokazujući gajbu s pivom. — Otrovano pivo. Tražim dobrovoljce kako bih na licu mesta mogla da vidim posledice.

Usne su mu se malo iskrivile, oCigledno nesvesno, a on se zagledao u njeno nasmejano lice kao da ga nikada ranije nije video.

— Mislim da ću ti odmah naći nekoga — promrmljao je. Duboko je udahnuo i skinuo šešir, a zatim dlanom obrisao Celo.

— Baš je toplo danas.

Spustio je šešir na pod i nagnuo se prema njoj zadržavajući pogled na njenim punim, razdvojenim usnama. Jednom rukom je zagrlio kada se nagnuo sasvim blizu. — Danima sam samo mislio o tome kako ću te ljubiti.

Zamrsila je prste u njegovu gustu kosu na potiljku i privukla ga bliže sebi. — Bojala sam se da ćeš se ljutiti — prošaputala je.

— Ne govori. Poljubi me — rekao je promuklim glasom i pripio svoje usne uz njene.

Doživela je poljubac kao da joj je telo bilo izloženo strujnom udaru. Borila se za dah ne odvajajući se od njega i gledala ocajnicki pokušavajući da ponovo uspostavi kontrolu nad sobom.

— Gospode bože, pa ti si to želela isto koliko i ja, zar ne? -šapatom je upitao.

Pripila je svoje usne uz njegove i osetila kako je telom pritiskuje na naslon sedišta. Jeknula je zbog strasti koju je izazivao u njoj. Polako je spustio prste do njenih grudi koje su se ocrtavale ispod žute letnje haljine koju je imala na sebi. Nežno je prevlacio prste preko njenog dekoltea, pa ga je još jace stegla. Dodiri njegovih prstiju po goljoj koži iznad dekoltea izluđivali su je, pa je prigušeno jeknula ispod njegovih gladnih usana.

— Ne smem tako da te dodirujem pred svim mojim radnicima

— prošaputao je. — Da li to želiš, Setin? Da li želiš da te dodirujem ispod haljine po goljoj koži?

— Džone? ... — kriknula je i zagnjurila glavu u njegov vrat dok su joj suze vlažile lice zbog siline osećanja koje je probudio u njoj. Bespomoćno je spustila ruku do njegovih grudi i pocela da ga miluje, naslađujući se osećajem koji je njegova maljava koža izazivala pod njenim prstima i snagom njegovih mišića.

Zagrlio je cvrsto jednom rukom, a ona mu se potpuno predala ocajnicky pokušavajući da ponovo uspostavi kontrolu nad svojim osećanjima. U duši je osetila neki snažan bol koji nije mogla da razume.

— Nije trebalo ovo da uradim — šapnuo joj je na uho. — Oboje smo bili suviše željni svega ovoga.

Malo se povukla, a u očima su joj još uvek blistale suze. — Cudno se osećam — prošaputala je.

— I ja — rekao je tiho. — Uzbuđen sam na način na koji nisam bio od petnaeste. Nije samo tebe zahvatila strast.

Bespomoćno ga je gledala. — Nedostajao si mi — rekla je ne nameravajući u stvari to da mu kaže.

— Znam. I ti si meni nedostajala. — Nežno joj je sklonio kosu sa obraza. — Mislio sam da sam te prestravio i nisam znao šta da radim.

Ispružila je ruku i dodirnula ga po Cvrstoj usni ispod glatkih, gustih brkova. Bilo je uzbudljivo što sme slobodno da ga dodirne, a da on ne pobesni i ne odgurne je.

Uhvatio je pramen njene raspuštene kose i vratio ga na mesto, zatim je privukao njeno lice sasvim blizu svog. Oči su joj bile sanjive, ali širom otvorene, a usne blago natečene zbog dugog slatkog pritiska njegovih usana. — Poljubi me — prošaputao je naginjući se.

Ovlaš je dodirnuo njene usne, a ona mu je odmah obavila ruke oko vrata i zatvorila oči kada je osetila lenj i lagan pritisak njegovih usana kao da mu predstoji ceo dan nežnosti i milovanja. U tom pritisku nije bilo ničeg zastrašujućeg, ništa što bi moglo da je zaplaši. Bio je to samo nežan, topao poljubac.

Udaljio se malo od nje. — Šta kažeš da večeras idemo da gledamo balet? — upitao je. — Imam dve karte za „Labudovo jezero“.

Lice joj se ozarilo. — Divno.

— Doći ću po tebe u šest. Većeraćemo u mom stanu. Poslaću Džosita tamo da sve sredi pre nego što dođem po tebe.

V

„Labudovo jezero“ nikada nije bilo lepše. Balerine su kao vile lebdele na pozornici. Naravno Cinjenica da je Džon držao za ruku tokom cele predstave i za vreme pauze nije imala nikakve veze sa ovim oduševljenjem.

Ćutke je pušio za vreme pauze ne skidajući pogled s Medlin. U dugoj svilenj haljini boje zlata privlačila je poglede svih muškaraca koji su bili u blizini. — Dopada mi se kako ti stoji ta boja — rekao je tiho. — Oci su ti narocito došle do izražaja.

Nasmešila mu se. — Ni ti ne izgledaš loše — odgovorila mu je još jednom ga odmerivši u elegantnom večernjem odelu. — Jedna crnka u našem redu nije mnogo obraćala pažnju na predstavu, više se trudila da privuce tvoju pažnju.

— Oh? — jedan brk mu se malo iskrivio. — Moraćeš da mi je pokažeš, važi?

— Ni za živu glavu — odgovorila mu je u naletu ljubomore.

Stao je ispred nje, uhvatio je za bradu i podigao joj glavu,

— Posesivna si — rekao je odsecno. — To mi dopada. — Njegov pogled i glas govorili su joj o dubini njegovih osećanja.

— Nemam vlasti nad tobom, Džone — rekla je oprezno. — Sećaš se da si mi rekao da ne voliš kada ti se ljudi suviše približe.

— Ljudi, a ne ti — odgovorio je. — Možeš mi se približiti onoliko koliko želiš. Neću te odgurnuti.

Nije bila svesna ljudi koji su prolazili pored njih, ni žamora glasova publike koja je ulazila u dvoranu. Pogled joj je bio prikovan za Džona i nije mogla da se pokrene.

— Ti si veoma si zgodan — nerado je priznala.

—Nisam na to mislio — rekao je odsecno ne skidajući pogled s njenog napregnutog lica. — Tek si sada pocela da vidiš muškarca u meni, zar ne?

Razgovor je veoma uznemirio. Pocela je da pretura po tašni izbegavajući njegov pogled. — Oduvek sam te tako gledala — promrmljala je jedva cujno.

—Nije tacno. Nisi me nikada gledala na takav nacin kao za poslednjih nekoliko nedelja. — Prineo je ustima cigaretu koja je dotle bila gotovo zaboravljena između njegovih prstiju.

—Šta se krije iza te iznenadne potrebe da me dodiruješ?

Ošinula ga je pogledom svojih zelenih ociju.

—Ne tražim objašnjenje, već sam se jednostavno pitao zbog Cega voliš da me dodiruješ?

Stegnula je tašnu ispod ruke. Možda bi mogla da pobegne od njega.

—Do đavola, zašto smo uopšte poCinjali takav razgovor? - pogledao je u plafon. — Da li hoćeš da nastaviš da gledaš balet ili da idemo da vidimo da li je Džosito spremio veCeru? Od jutros nisam ništa stavio u stomak.

—Zašto to nisi odmah rekao? — prekorila ga je. — Stvarno se ne bih ljutila da smo propustili predstavu. Bolje da kre- nemo pre nego što padneš u nesvest od gladi. Ne znam kako bih te nosila, samo bih mogla da te vuCem za nogavice pantalona.

—Dopada mi se takva pomisao — promrmljao je.

Nasmejala se i ponovo su bili u dobrim odnosima.

Pošla je za njim do „ferarija" i ubrzala korak zato što je palo nekoliko krupnih kapi kiše i još uvek se smejući sela u kola. — Izvini zbog toga — promrmljala je. — Ali, Džone, ti stvarno do maksimuma koristiš sve svoje mašine.

Seo je pored nje i ukljuCio snažan motor, a zatim se ukljuCio u saobraćaj na naCin na koji to rade reli vozaCi, jer se nekada davno bavio tim sportom. — Stare navike se teško gube, dušo — podsetio je. — Kada sam prešao da živim kod mog oca i kada smo poCeli da tražimo naftu morali smo da vodimo raCuna o mašineriji iz finansijskih razloga. Vozili smo kola koja samo što se nisu raspala i stalno smo ih sami popravljali.

— A sada imaš i „ferari" i „rols-rojs" — nasmešila se. — Ipak verujem da jedan deo tebe žali za tim danima.

Zapalio je cigaretu. — Ne samo jedan deo — priznao je.

— Mogao sam da idem rano ujutru na jahanje, kao ja i ti prošle nedelje — dodao je i značajno je pogledao.

— I da zalutalim turistima daješ uputstva kako da stignu do štale pune zmija? — pokušala je da se našali s njim.

Kratko se osmehnuo. — Morao sam malo da se našalim.

— Sve dok nisi spomenuo te zmije i kuću punu vanbraćne dece nije posumnjala u tvoju priču.

— Sve dok se nisam oženio s Elen kroz moju kuću defilovalo je mnogo sveta, narocito žena — priznao je zamišljeno.

Nemirno je pomerila na svom sedištu. — A posle toga? — nije želela da sluša o njegovoj ženi.

— U septembru ću napuniti četrdeset godina, Medlin — rekao je prigušenim glasom. — Poslovi mi oduzimaju praktično ceo dan, a ponekad moram i da spavam. Na to sam mislio kada sam rekao da mi nedostaju stara vremena. Tada nisam imao novca, ali sam imao mnogo vremena.

— Govoriš kao neki metuzalem — pobunila se. — Imaš više energije od svih tvojih potpredsednika.

— Pogrešno si me razumela. Svi oni imaju decu i njima posvećuju dosta vremena.

U njegovom glasu bilo je mnogo gorčine pa se okrenula da ga pogleda. — Zar i ti želiš decu? — upitala je iznenađeno.

— Kome ću ostaviti „Veliku Sabinu" i „Durango Oil" kada umrem? — upitao je tiho kada se parkirao ispred zgrade u kojoj se nalazio njegov stan. — Bratu od strica? — dodao je i pakosno pogledao u njenom pravcu.

Sagnula je glavu. — Tada bi trebalo da se oženiš — rekla je. Nije mogla da zamisli Džona oženjenog i sa decom.

— Kakav predlog! — rekao je osorno. — Mogao bih čak i ugovor da napravim. Određena suma novca u zamenu za telo žene i jedno muško dete.

— Oh, prestani — rekla je povređena cinizmom u njegovom glasu. — Kako možeš da govoriš takve stvari?

—Ako sam cinican to je zbog toga što me je život takvim napravio — pri slabom osvetljenju ulicne svetiljke videla je da mu je lice veoma ozbiljno. — Rekao sam ti jednom da ne marim da platim za ono što želim. To je istina u određenim granicama. Međutim, nikada ne bih platio nijednoj ženi da mi rodi sina. Deca treba da se rađaju iz ljubavi, a ne poslovnih ugovora.

—Eh, ti stari romanticaru! — rekla je jedva primetno se osmehnuvši.

Namrštio se. — Zar nikada nisi poželeva decu?

Okrenula je glavu. Pitanje je bilo suviše lično i gotovo se uvredila. — Suviše sam stara za to — izjavila je hladno.

—Sa dvadeset i sedam godina?! — prasnuo je. — Zar ti ne znaš da žene rađaju decu i u Cetrdesetoj! — mrko je pogledao. — Deca su obaveza, zar ne? — dodao je zamišljeno. — Jednoga dana bi mogla da prihvatiš neke male obaveze prema muškarcu, ali od deteta se ne može pobeći.

Samouvereno se nasmejala. — Izgleda da me dobro poznaješ.

—Ne tako dobro koliko bih želeo — rekao je mirno, ali mu je u očima iznenada nešto tajanstveno zasijalo. — I ne na način na koji bih želeo.

—Na koji način? — nepromišljeno se izbrbljala.

Međutim, izašao je iz kola ne odgovorivši joj na pitanje.

—Da li se stvarno toliko bojiš seksa? — upitao je dok su išli prema liftu i ne pogledavši je.

Bila je šokirana ovim iznenadnim pitanjem. Zagledala se u njega i skoro spotakla. — Da li se bojim? — ponovila je i ogrnula se heklanom zlatnim šalom koji je nosila preko veCernje haljine. — Ne znam. Samo sam jednom to probala, znaš, i bilo je prilično brutalno za početak.

—Sigurno te je mnogo povredio — rekao je odsečno.

—Nije znao da sam bila devica sve dok nije bilo suviše kasno za kajanje — rekla je nerado se prisećajući svega. — Bila sam ludo zaljubljena prvi put u životu. Ili sam bar tako mislila. Više nikada niko neće moći da me povredi zahvaljujući Alenu. Samo mi je toliko učinio.

—Nije ti ništa učinio — uzvratio je besno sevajući očima kada su ušli u lift i snažno pritisnuo dugme. — Da li nameravaš tako da

provedeš i ostatak života?

—Kako to misliš? — upitala je, a njene zelene oči su bile širom otvorene.

—Sama — rekao je.

Nagnula se na zid lifta kada je krenuo. — I ti si sam.

—Ne stalno — naglasio je.

—Ne verujem u avanture — odgovorila je kratko. — Ne odobravam promiskuitet i nikada ne bih mogla da se prepustim čisto fizičkim potrebama.

—A kada bi to bilo sa nekim do koga ti je stalo i kome je stalo do tebe? — upitao je tiho.

Pogledala ga je pravo u oči. — Ne znam.

—Šta kada bi to bilo sa mnom? — upitao je dubokim, baršunastim glasom.

Pogledala ga je kao da joj je upravo predložio da krenu na Mesec. Izraz na njenom licu nesvesno je izazvao osmeh na njegovom i neki vragolast odsjaj u očima.

—Šta ... šta ćemo večerati? — upitala je dvosmisleno lica crvenog kao njena kosa.

Nasmejao se. — Strpi se još malo pa ćeš videti.

Krišom ga je posmatrala i zamišljala u krevetu, njegove strasne poljupce i nežne dodire. U mislima ga je dodirivala po preplanulom snažnom telu.

—Nisi gladna? — upitao je iznenada držeći u rukama drugu šolju kafe.

—Uh, nisam narocito — odgovorila je nesigurnim glasom.

—Nelagodno se osećaš, zar ne? — Nagnuo je glavu prema njoj i ispitivacki je pogledao. — Da li je to zbog toga što sam te pitao u liftu da li si ikada pomišljala da vodiš ljubav sa mnom?

Medlin se zagledala u svoje ruke sklopljene na krilu. — U redu, nisam očekivala takav predlog od tebe.

Izvio je obrve. — Nisam bio svestan toga da ti išta predlažem — rekao je s Cudnim prizvukom u glasu.

—Kako ti to nazivaš? — upitala je trgnuvši se zbog grmljavine koja je dopirala spolja.

—Direktnim, iskrenim pitanjem — odgovorio je i povukao dubok dim iz cigarete. — Interesovalo me je da li si ikada pomišljala na mene

kao ljubavnika.

—Zbog Cega? — insistirala je.

Ugasio je tek upaljenu cigaretu nervoznim pokretom. — Zato što više ne možemo nazad — rekao je kratko. — To sam ti već rekao i stvarno tako mislim. Od kako sam osetio tvoje draži, moja želja za tobom je još veća. — Uhvatio je njen pogled. — Takva je ljudska priroda, mila moja. Ni ti nisi imunija od mene.

— Nemoj me požurivati...

— Da te ne požurujem. Gospode bože! — gundao je kad je ustao i nadvio se nad njom, krupan, muževan i privlačan sa napola raskopcanom košuljom preko preplanulih, masivnih grudi. — Imala si dve pune godine!

—Ne želim da me pridodaš „ferariju“, ranCu i kompaniji! -obrecnula se na njega.

Besno je uzdahnuo. — Zbog Cega misliš da bih to uradio?

—Tako si moćan, Džone — rekla je izbegavajući njegov prodoran pogled. — Ti... ti jednostavno poseduješ stvari.

—Priznajem, želeo bih da te celu posedujem, od glave do pete — rekao je glasom koji nikad ranije nije čula.

—A ovo što se događa između nas je sasvim nešto novo - dodao je jedva primetno se osmehnuvši.

Pogledala ga je iznenada shvativši situaciju. — Kladam se da je ovakav obrt sasvim nov za tebe.

—Kako to misliš — radoznalo je pogledao.

—Pa to, da si skoro osvojena žena beži ispred nosa. — Spustila je ruke na njegove grudi uživajući u osećaju koji je time izazvan. — Pretpostavljam da moraš na silu da ih zadržavaš.

—Da, samo što ti ne spadaš u tu kategoriju „osvojene žene“ kako si ti kazala, niti žene za jednu noć, niti prolazne avanture.

—Gde ja spadam? — upitala je ne skidajući pogled s njegovog lica i tražeći odgovor u njegovim sivim ocima.

Duboko je udahnuo, a stisak njegovih ruku se pojačao. — Ti si nešto posebno, ako baš moraš da znaš. Imam poverenja u tebe.

Nasmejala se. — I ja sam imala u tebe — rekla je i oštro ga pogledala.

—Dopalo ti se kada sam te poljubio — izazivao je.

Zato si i pobegla kao od đavola. Međutim, nije ti trebalo dugo da se vratiš, zar ne?

—Nije — priznala je. Naslonila je celo na njega i osetila prisnost.

— Nije mi se dopalo to što se događalo između nas u poslednjih nekoliko nedelja. Svađanje, udaljenost... Čak sam pomišljala da zauvek budem bez tebe, ali to nisam mogla da podnesem. — Stegnula je tkaninu njegove košulje i zatvorila oci. — Morala sam da vidim da li se ljutiš na mene.

—Zbog toga si dojurila usred dana sa gajbom piva?

—Tako nešto — uzdahnula je. — Kada sam te videla kako dolaziš nisam bila sigurna da li da ti dam to pivo ili da ga bacim na tebe. Delovao si tako zastrašujuće.

—I bio sam. Pitaj Džosita šta sam radio prošle nedelje.

—Znam, rekao mi je — promrmljala je.

—Kada je samo stigao da ti se žali na mene?

—Ne ljuti se na njega. On je dobar.

—Kao i ja kada si ti u blizini.

Nežno je dodirnuo njenu usnu svojim dugim prstom i pažljivo je posmatrao. — Muškarci obično nisu naročito dobri kada su uzbuđeni — promrmljao je i zavukao prste u njenu bujnu kosu privlačeći je bliže sebi.

Kontakt sa njegovim krupnim, toplim telom delovao je zanosno na nju. Nesvesno je rastavila usne kada je videla kako polako spušta glavu prema njoj. — To je kao... kao droga, zar ne? — prošaputala je kada su njegove usne ovlaš dodirnule njene.

—Šta to? — upitao je pritiskujući usne uz njene obraze, zatvorene oci, njen nos.

—Ljubljene — odgovorila je okrznuvši prstima dugmad na njegovoj košulji iznenada poželevši da ga miluje što je izazvalo drhtavicu u celom njenom telu.

—Hmmm — odgovorio je više zainteresovan da upozna konture njenog lica svojim usnama nego da razgovara. Polako se nagnuo, podigao je u naručje i preneo do sofe.

—Budi nežan sa mnom — prošaputala je zagnjurivši lice u njegov vrat. — Prošlo je tako mnogo vremena.

—Nemoj da se bojiš. Vodim te na jedno mesto puno otkrića i iznenađenja. — Seo je na sofu i smestio je na svoje krilo, a ona je

naslonila obraz na njegovo rame.

—Zašto bi se bojala? — osmehnula mu se. — Ti si moj prijatelj i ja bih sve učinila za tebe. — Ispružila je ruku i dodirnula njegove brkove. — Sve, Džone — ponovila je.

Osetila je kako je snažno uzdrhtao i počeo da je privija uz sebe. Napolju je duvao snažan vetar i pljuštala kiša, ali oni to nisu primećivali.

—Ne mogu da se vratim na ono što je bilo ranije — rekao je tiho.

— Možeš da me razumeš, zar ne? Ne želim da te nateram na nešto što ti sama nećeš, ali platonski odnos više ne dolazi u obzir.

—Znam — priznala je. Glava joj je kliznula niz njegovu mišicu dok ga je umiljato gledala. U telu je osetila neku neodoljivu Čežnju i nesvesno se proteglila kao maće.

—Za ime boga ne radi to! — napregnuto je disao posmatrajući kako joj se grudi nadimaju ispod tanke tkanine njene haljine.

—Zašto? — upitala je zatvorenih očiju.

—Znaš ti zašto, ti mala crvenokosa veštice — rekao je naginjući glavu. A tada je osetila kako se njegove usne strasno stapaju s njenim.

Pomerila se u njegovom naručju i obavile mu ruke oko vrata pripijajući se uz njega dok je strasno ljubio njene meke, uzdrhtale usne. Milovao je po vratu i oko otvora njene haljine nežno i polako uzbuđujući je sve dok se konačno nije nagnula prema njemu kratko jeknuvši.

—Šta nije u redu? — upitao je vragolasto.

Zagnjurila je glavu u njegov vrat drhćući od strasti koju je tako lako probudio. — Džone, molim te ... — prošaputala je uzbuđeno.

—Ovako, Setin, tako želiš da te dodirujem? — upitao je i kliznuo prstima s izuzetnom nežnošću preko njenih cvrstih, uzdignutih grudi pokrivenih samo tankom tkaninom.

Drhtala je zbog intimnosti koju je dopustila. U naletu osećanja koji je izazvao njegov laki dodir zarila je prste u njegova ramena. — Pogledaj me — prošaputao je. — Pusti me da vidim ...

Podigla je glavu, a u njenim očima mogao je da procita s nepogrešivom tačnošću divlju, omamljujuću strast koju je zapalio u njenom vitkom telu.

—Vatromet — uspela je da kaže nesigurnim glasom neujednaceno dišući.

—Zar se tako osećaš? — upitao je tiho. Uzeo je jednu njenu ruku i spustio je na svoju košulju. — Dodirni me. Hoću da vidiš kako se ja osećam.

Groznicavom mu je otkopcala dugmad sve dok mu nije raskopcala košulju do kožnog kaiša. Gutala je pogledom njegova široka pleća i preplanulu, maljama pokrivenu kožu.

— Za ime boga, dodirni me — pritisnuo je obe njene ruke na svoju toplu, malo vlažnu kožu.

Pogledala ga je fascinirana zadovoljstvom koje je ugledala na njegovom licu dok je prstima prelazila po njegovoj koži mrseći mu malje na grudima i zadržavajući se na snažnim mišićima. Nikada ranije u svom životu nije želela na takav način da dodiruje nekog muškarca i nikada ranije nije bila toliko zainteresovana za muško telo. Međutim, Džonovo snažno telo odisalo je muževnošću koja je opijala. Osetila je kako je iznenada uzdrhtao, a iznenađenje koje je osetila videlo se u njenim ocima.

—Šokirana? — upitao je nesigurnim glasom pritiskujući njene ruke i ovlaš po ocima, nosu i uglovima usana. — Da li se i tebi to događa kada te milujem?

—Da — uspela je da kaže. — Ali ti si muškarac...

—A od muškarca se ne očekuje da pokaže svoja osećanja, zar ne?

— upitao je odmaknuvši je od sebe da bi mogao da je vidi. — Ja potpuno poludim kada staviš mku na mene — rekao je tiho. — Ne mogu to da sakrijem. Pružaš mi zadovoljstvo na način koji nisam u stanju da opišem.

Nežno ga je pogledala. — I ja se tako osećam — priznala je stidljivo.

—Da li je tako bilo i sa njim? — upitao je naglo.

Mislio je na Alena, a ljubomora u njegovom dubokom glasu zapanjila je. — Nije — odgovorila je. — Nije bilo niČeg ni sličnog ovome. Mislila sam da sam zaljubljena u njega, Džone, ali ga nikada nisam istinski želela. Možda me je zbog toga toliko povredio... — Okrenula je glavu da ne bi video kako joj se lice grČi. — Bila sam takva budala! — uzviknula je i pesnicom udarila u njegova snažna pleća. — Glupa, zaslepljena budala.

—Nemoj tako — promrmljao je privijajući je uz sebe.

Ljuljao je u naručju kao da je malo, zaplašeno dete. — Nemoj. Izvini, nisam smeo to da te pitam. Znaš da te nikada ne bih povredio ni za šta na svetu — poceo je da je ljubi po kosi. — Samo mi je žao što te tada nisam poznavao i što to prvi put nije bilo sa mnom — završio je gotovo bez daha, a ramena su mu se tresla. — Napravio bih od toga pravo uživanje.

Sasvim se priljubila uz njega, sigurna i bezbedna u njegovom naručju, uživajući u njegovoj nežnosti. — Tako si dobar prema meni, Džone — prošaputala je. Mnogo mi je stalo do tebe.

—I... i meni je stalo do tebe — rekao je posle jednog minuta, ali su reči zvucale pompezno, kao da nije navikao da ih koristi. A možda i nije, ćutke je razmišljala, pošto je priznao da je samo jedno tražio od žena, a to nije bila ljubav.

Iznenada se kratko nasmejala. — Šta, je li ovo vreme za ispovesti? — upitala ga je veselo.

I on se nasmejao. — Izgleda da je tako.

Ponovo je spustila glavu na njegovu ruku i lenjo mu se osmehnula. — Zašto me još jednom ne poljubiš? — upitala je privlačno.

—Zato što — promrmljao je — ne volim da radim stvari napola.

— Dugo je gledao, a zatim nastavio. — Jednoga dana ćemo biti zajedno govorio je milujući je na jedan novi uzbudljiv način i pogledom pratio bespomoćnu reakciju njenog tela. — U potpunosti zajedno, da li me razumeš? Suviše uzbuđujemo jedno drugo da se to ne bi dogodilo.

—Još ne ... — rekla je molećivo.

—Naravno, draga — rekao je blago. — Narocito ne večeras, jer sam mrtav umoran, a sutra ujutru moram rano da ustanem da uhvatim avion u sedam sati. Ali, jednoga dana

Ispitivala je njegove sive oči u tišini koja se pružala između njih.

— A tada? — upitala je nervozno.

—Zašto ne sacekaš da budućnost govori sama za sebe? — upitao je.

Naslonila se na njega. — Zato što ne želim da te ponovo izgubim

— odgovorila je tiho sagnuvši pogled.

—Naravno da se to neće dogoditi — rekao je odsecno i položio je na sofu obuhvativši joj glavu rukama. — Neću dopustiti da se to

dogodi, Medlin.

Teško je disala. — Ne zoveš me cesto tako — rekla je nesigurno.

—Setin ti više odgovara. — Njegove velike tople ruke kliznule su ispod njenih leđa i ne odvajajući pogled od njenog lica otkopcao joj je zatvarac na haljini do struka.

—Džone ... — usprotivila se i uhvatila ga za prste koji su se spremali da joj skinu gornji deo haljine. — Nemam ništa ispod haljine — prošaputala je.

—Znam — a usne su mu se izvile u vragolasti osmeh.

—Rekao si da ne voliš da radiš stvari napola — podsetila ga je.

—Možda sam se predomislio. Pusti me. — Sklonio je njene prste i skinuo joj haljinu do struka. Tada je pogledao i ona je osetila da je njegov pogled prodro sve do njenih prstiju na nogama. Zastao joj je dah u grudima zbog izraza na njegovom tamnom licu i njegovog pogleda koji je istraživao svaku oblinu njenog obnaženog tela.

—Mogu li da prođem? — upitala je s naporom.

—Divna si — rekao je nežno. Još jednom je pogledao i spustio ruke na njenu голу kožu. Poskocila je zbog ovog novog kontakta.

—Ne boj se! — nagovarao je i milovao obline njenih cvrstih grudi diveći im se. — Odavno se poznajemo.

Teško je disala zbog uzbuđenja. — Nikada me tako nisi dodirnuo

— prošaputala je.

—Želeo sam — počeo je grozničavo. — Ovako i ovako — prošaputao je, usnama dodirujući njenu meku kožu.

Nehotice je jeknula i rukama uhvatila njegovu crnu, gustu kosu ne znajući da li da ga odgurne ili privuče.

Njegove usne klizile su po njenom telu sve dok ponovo nisu pronašle njene usne, a zatim se grudima oslonio na njenu golotinju. Vlažnost njegovih kovrdžavih malja hladila je njenu uzavrelu kožu kada ga je osetila na sebi. Zagrlila ga je i bila tako blizu blaženstva kao nikada ranije. Uživala je u njegovoj blizini s takvim zadovoljstvom da je gotovo osetila bol.

Drhtala je u njegovom zagrljaju. — Želim samo da ti pružim zadovoljstvo — rekla je nežno.

— Želim da ti dam sve.

—I ja tebi želim sve da dam — prošaputao je sasvim blizu njenih usana. — Ne želim seks. Želim da vodim ljubav sa tobom. Želim da

posedujemo jedno drugo, da uzimamo i da dajemo. Potpuno jedinstvo duše i tela i to s tobom, samo s tobom!... — Pripio je usne uz njene, snažno podrhtavajući zbog siline strasti. Telo joj je bilo pokorno, prihvatala ga je, želela i volela. Nije bilo straha niti nekih drugih misli.

—Samo s tobom — ponovila je, a zvuk njenih reči izgubio se u dobovanju kiše po prozorskom oknu. Podigao je, a ona je nežno pripila usne uz njegove dok je nosio kroz dug, mracan hol u spavaću sobu i zatvorio vrata za sobom.

VI

Još uvek je padala kiša kada je taksi u kojem se Medlin vozila skrenuo u ulicu u kojoj je stanovala. Zabrinuto je gledala kroz prozor posmatrajući slomljene grane i razbacanu drvenu građu koju je vetar skinuo sa krovova kuća.

—Ovo kao da je postalo novo gradilište — rekla je uznemireno razgledajući posledice žestoke oluje prethodne noći.

—Duvao je snažan vetar prošle noći — primetio je stariji vozač— taksija. — A bilo je i grmljavine. Kladam se da je to zbog toga. Kakva zbrka! — dodao je i klimnuo u pravcu malog žutog folksvagena slupanog ispod izvaljenog stabla velikog hrasta koje je sada ležalo preko krova Medlinine kuće.

—O, ne! — uzviknula je i stegnula tašnu koja se slagala sa njenom zlatnom haljinom. — O, ne, pa to je moja kuća. Molim vas stanite ovde. Sama ću preći ulicu. Koliko vam dugujem?

Rekao joj je, a na njegovom starom licu bilo je puno saosećanja dok je posmatrao kako pretrcava ulicu.

Osetila je kako joj se suze mešaju sa kišom na obrazima dok je posmatrala štetu. Kola su izgledala sasvim uništena, a ni kuća nije izgledala ništa bolje.

Medlin nije bila slaba žena; preživela je ona i veće nesreće uključujući i smrt njenog oca, ali joj je u ovom trenutku svet izgledao sasvim crn. Svim svojim srcem poželela je da je Džon Durango bio pored nje, a ne na putu za Denver gde je imao poslovni sastanak.

—Medlin!

Okrenula se i videla kako joj se Donald Durango približava iz susedne kuće gospođice Rouz. Jecajući otrcala mu je pravo u

narucje. — Hvala bogu — rekao je uzbuđeno. — Toliko sam se brinuo. Gde si bila?

Cula je njegovo pitanje, ali nije imala nameru da mu odgovori. — Nije važno — rekla je još uvek jecajući. Pogledaj moju kuću i moja jadna kola. Oh, Donalde... — Obrisala je suze. — Nameravala sam da skuvam sebi kafu — rekla je zbunjeno i bezizražajno piljila u kuću. Osetila je da joj je telo utrnulo zbog šoka.

Hajde sa mnom kući — predložio je. — Imam onaj stan pored garaže, a neće mi još dugo trebati kao studio. Možeš tamo da stanuješ dok se tvoja kuća ne popravi i drvo ne skloni - dodao je bojažljivo se osmehnuvši. — Sve će biti u redu.

—Moja kola ... — kukala je, a zatim shvatila da njegovo prisustvo još uvek nije razjašnjeno. — Ali, otkud ti ovde?

—Cele noći sam ti telefonirao, ali se niko nije javljao. Na kraju sam odlučio da dođem i lično se uverim šta je s tobom. Kada sam video ovo — pokazao je na kuću — kao ludak sam odjurio do gospođice Rouz. Kazala mi je da je sinoć— neki Covek u ferariju došao po tebe i da se još nisi vratila. — Pažljivo je posmatrao njeno lice koje je iznenada obililo rumenilo. — Pronicljiva dama, ta gospođica Rouz, a izgleda i neizlevni romantik. Uverena je da ste ti i Džon otišli da se venčate.

Osetila je vrućinu pri samoj pomisli na to. — Uh, nije baš tako bilo — ogradila se i odvratila pogled.

—Na kraju krajeva to se mene uopšte ne tiče — rekao je radoznalo je gledajući. — Idem da ti donesem nešto stvari - dodao je kada je video da je još uvek u većernjoj haljini.

Stajala je na hladnoj kiši i posmatrala ga kako odlazi dok joj se u glavi vrtelo. Sok je bio velik i još uvek je osećala utrnulost celog tela. Izaći iz toplog Džonovog kreveta i naići na ovo...

Zatvorila je oči bezuspešno se trudeći da ne misli na to kako je bilo prošle noći. Još uvek je osećala Džonove ruke na svojim leđima kako je nežno podižu dok je poljupcima prekrivao svaki delić njenog tela. Još uvek je osećala njegovo snažno, čvrsto telo na sebi, njegov muževni miris i hrapav zvuk njegovog glasa dok joj je tepao u vrat...

Ujutru se sve promenilo između njih. Sve uključujući i njihovo bezbrižno drugarstvo iz prošlosti. Jutros je bio neobično ćutljiv, a ona je bila oprezna s njim zbog istinske stidljivosti koju je osećala

svaki put kada bi je prodorno pogledao dok je bila šćućurena ispod toplog pokrivača.

„Razgovaraćemo kada se vratim iz Denvera” rekao je.

„Da” odgovorila je tiho, a zatim je smestio u taksi i vratio se nazad u stan, a da je nijednom nije pogledao ...

—Pitao sam da li si spremna za polazak? — Cula je Donaldov glas. Držao je kofer u ruci.

-Zatvorila sam sve sobe koje nisu oštećene tako da kiša ne prode unutra. Koliko sam uspeo da vidim stradala je samo dnevna soba, ali je neće biti teško popraviti. Najveći problem biće uklanjanje tog stabla.

—Uh, kasnije ću se pobrinuti za to. — Haljina joj je bila sada već sasvim mokra i visila na njoj.

— Volela bih da obucem nešto suvo.

- Hajdemo onda. Parkirao sam se ispred kuće gospođice Houz.

—Gde si stvarno bila? — upitao je Donald kada je zaustavio kola ispred svoje kuće. — Sigurno nisi celu noć provela sa Džonom. Toliko te poznajem da ne bih poverovao u to.

Kada bi samo znao istinu, pomislila je smejući se u sebi. Ali je slegla ramenima i na silu mu se osmehnula. — Voleo bi to da znaš

— promrrnjala je. — Možda sam pocinila neki zlocin da bi moji romani bili uverljiviji.

Dramaticno je uzdahnuo. — I sada sam ti ja postao saucesnik u tome.

—Znam dobrog advokata koji će nas oboje braniti — rekla je.

Nasmejao se. — Ne sumnjam u to.

Nagnula se napred na svom sedištu. — Hvala ti što si mi ponudio svoj studio. Da li si siguran da ti neće biti potreban za posete ... prijateljica? — zadirkivala ga je.

—Šta misliš da si ti?

—Znam šta ću biti kada Džon Durango otkrije gde sam — rekla je i zatvorila oci. Pomodriće od gneva, to je unapred znala, ali s obzirom na to da su njihovi odnosi bili na novom nesigurnom terenu, nije znala kako će mu to objasniti. Nije joj m palo na pamet da je mogla da ostane kod gospođice Rouz i spase sebe neprijatnih scena. Međutim, da se toga setila značilo bi da se bojala Džonove reakcije. On je nije posedovao, čak ni posle noći kakvu su zajedno proveli.

Nije želela da je pridoda listi stvari koje poseduje, uostalom to mu je već bila rekla.

*

Prošla su dva dana bez ijedne reči od Džona. Medlin je istrajno sedela za pisaćom mašinom pokušavajući da radi na skici karaktera za svoj novi roman. Kasnila je s planom rada nedelju dana i trebalo je sve to nadoknaditi.

Sada su na nju loše delovale uspomene. Uspomene na dugu olujnu noć u Džonovom zagrljaju. Nagnula se na mašinu kada su sećanja počela da naviru. Mada nije imala mnogo iskustva sa muškarcima, pomislila je kako se Džon ponašao kao neko ko veoma dugo nije bio sa ženom. Bio je nežan i strpljiv, držao je stvar u svojim rukama sve dok je nije uzbudio, tako da se nije nimalo obuzdavao kada su se konačno, polako sjedinili.

Međutim, videlo se da ga je sve to koštalo dosta truda, jer se kupao u znoju. A drugi put, bio je nesmotren, strastan, potpuno bez kontrole i izvinjavao se zbog toga, što nije mogla da razume.

Nije očekivala bolno, neobuzdano zadovoljstvo, koje joj je pokazao. Uspomena na bol bila je snažna i nejasan strah od njega naveo je da se u početku opire. Međutim, njegov glas je težio, ruke su je smirivale, a veštinom koja joj je i sada oduzimala dah, milovao je, dodirivao, ljubio i uzbuđivao sve dok ga nije molila da okonča to slatko mučenje.

Nije joj se rugao zato što mu se potpuno predala, niti joj se smejao zato što ga je preklinjala. Mazio je i milovao kao dragoceni predmet i uživao u njoj sve dok prvi jutarnji zraci nisu provirili kroz zavese posle noći u kojoj je padala kiša, duvao vetar i grmelo.

Spavao je samo jedan sat pre nego što je zazvonio budilnik, podsećajući svojim reskim zvukom Džona na sastanak u Denveru. Sanjivo ga je posmatrala kako se brzo oblači ne koristeći nijedan suvišan pokret. Stidela se da ustane iz kreveta dok je on posmatra. Osetio je to i bez reči je ostavio samu da se obuče.

Nisu razmenili ni desetak reči pre nego što je smestio u taksu, a u njegovim sivim očima ogledali su se krivica, žaljenje i neka čudna žudnja kada je otišla od njega.

Odmahnula je glavom piljeći u jedini paragraf koji je napisala celog jutra. Bio je sasvim drukčiji one noći. Tako nežan, tako pažljiv

„Nemoj mi dozvoliti da te povredim" šaputao je glasom napregnutim od želje polako je podižući i upućujući. „Želim da između nas sve bude savršeno. Razumeš li me ... savršeno."

„Divno je" uzvratila mu je šapatom, a glas joj se cepao zbog siline osećanja koje je doživela. Zatim su je obuzela nova osećanja koja su izazvala zadovoljstvo koje je granicilo s ludilom.

Zatvorila je oci i zadrhtala kada se setila svega. Nije ni sanjala da je moguće iskusiti takvo zadovoljstva i ostati živ. Po prvi put u svom životu razumela je zašto su Francuzi nazivali vođenje ljubavi malom smrću.

Tuširanje joj je prijalo. Zatvorila je oci i još jednom osetila Džonove ruke na sebi i zvuk njegovog dubokog glasa koji joj je šaputao kako divno izgleda pri svetlu noćne lampe koju su zaboravili da ugase ...

Nije više želela da se seća svega. Pošto mu je jednom popustila, očekivaće da to stalno cini i biće samo jodan korak udaljena od posedovanja kojeg se toliko grozila. Neće postati njegova ljubavnica! Nikada to neće postati. Uprkos cinjenici da nije imala mnogo žive rodbine, neka zastarela moralnost nije joj dopuštala da prihvati takav odnos sa njim. Bilo je dovoljno što je podlegla suludoj strasti koju je probudio u njoj. Neće se razmetati svojom slabošću pred celim Hjustonom.

Završila je tuširanje i obrisala se mekim plavim frotirom. Skinula je kapu za kupanje, a njena crveno-zlatna kosa rasula joj se u talasima po obnaženim belim ramenima.

Ovo što je osećala bilo je nešto što nikada ranije nije iskusila, nešto što nije imalo imena.

Iznenada se cuo tresak, koraci i pre nego što je shvatila da je dobila društvo, vrata studija su se širom otvorila i Džon Durango ušao je unutra besan kao nikada ranije.

Medlin je gledala zbunjeno za trenutak zaboravljajući da je neobuČena.

— OČekuješ mog rođaka? — upitao je hladno, a njegove sive oČi pogledom su dotakle svaki delić njenog tela.

Kasno se setila i ledenim prstima obavila peškir oko sebe.

— N ... nisam nikoga oČekivala — rekla je nervozno.

—Šta kog vraga radiš ovde? — upitao je glasom kojim je sigurno prekorevao svoje službenike na sastancima.

—Ponosno se uspravila iako je veoma pocrvenela u licu.

— Šta se to tebe tiče? — odgovorila je.

—Zar možeš to da me pitaš posle onoga što nam se dogodilo? — besno je frknuo na nju.

Crvenilo se pojačalo pa je odvrtila pogled. — Da li misliš da me poseduješ posle jedne noći? — upitala je oštro.

— Prestani da odgovaraš na pitanja pitanjem — gundao je. Mašio se rukom za džep da izvadi cigarete i pošto je kutija bila prazna promrmljao je nešto što nije razumela.

—Da li si bio kod moje kuće? — upitala je i pričvrstila peškir. — Da li znaš šta se dogodilo?

—Da bio sam tamo — rekao je, a ona je tek tada primetila da je bio neobično bled u licu.

— Mogla si bar da ostaviš poruku u vratima — dodao je napregnuto. Morao sam da probudim gospođicu Rouz da bih saznao da li si živa — nastavio je besno. — Bila je šokirana mojim ponašanjem, jer je stekla utisak da smo nas dvoje planirali bekstvo.

Izbegavala je njegov pogled. — Gospođica Rouz je beznadežni romantik — rekla je zamuckujući, jer je ton u njegovom glasu povredio. Kao da je smatrao nemogućim da se oženi njome. — Zar nisi mogla da se javiš Džositu? — prekorevao je.

—Izvini — rekla je prigušenim glasom. — Bila sam suviše potresena da bih normalno reagovala. Trebalo je kupiti nova kola, pronaći majstore za popravku kuće, i naći neko mesto za stanovanje — dodala je i podigla glavu.

—Nisam te baš sasvim razumeo — primetio je. — Uostalom, još mi nisi rekla šta radiš ovde!

—Zašto bih ti to rekla? — uzvratila je besno. — Slobodna sam, sama i imam više od dvadeset i jedne godine, i niko, razumeš me, niko ne može da mi kaže šta treba da radim!

—Tako misliš? — odgovorio je hladno se osmehnuvši.

—Da — nelagodno se pomerila na mestu na kojem je stajala. — Džone, ne želim da se svađam sa tobom.

—Da li živiš s njim? — upitao je.

Pobesnula je. — Naravno da ne živim! Zaboga miloga šta bi ljudi rekli? ...

—Već pricaju svašta — izvestio je ledeno. — Ili si možda mislila da niko neće obratiti pažnju?

Zatvorila je oči, jer je pocela nelagodno da se oseća. — Morala sam negde da stanujem — promrmljala je.

—Za što nisi otišla kod gospođice Rouz?

Nelagodnost se još više pojačala. — Priznajem da se toga nisam ni setila.

—Mogla si da se preseliš kod mene — napomenuo je.

Prebledela je zbog takve mogućnosti. Da živi s njim, da bude s njim, da jede s njim, da ga gleda u kući, da deli s njim njegov život...

Približio joj se. Lice mu je bilo još uvek strogo, ali je izraz u njegovim očima bio malo ublažen. Uhvatio je njena obnažena ramena svojim velikim, toplim rukama i držao je ispred sebe pogledom je ispitujući.

—Nemoj ... nemoj to da radiš — prošaputala je nesigurnim glasom, jer su njegove ruke stvarale čuda tamo gde je dodirnuo.

—Dođi da živiš sa mnom — prošaputao je. — Nagnuo se i pripio svoje usne uz njene, ljubeći je dok se ona grcevito borila da zadrži zdrav razum.

—Ne mogu — rekla je zadihano.

—Zašto ne možeš kada to, u stvari, želiš, zar ne? — Podigao je u narucje ovlaš je ljubeći po licu i preneo je do kreveta.

— Da li se sećaš kako je bilo, Medlin?— prošaputao je strasno.

— Molila si me ...

—Ne! — Borila se s njim i mrzela svoju sopstvenu slabost i njegovu laku pobjedu. Trebalo je samo da je dodirne i da ona kapitulira.

—Da — procedio je kroz zube. Osetila je krevet pod sobom, a Džonovo krupno telo pritiskalo je uz madrac. Pokušao je strasnim poljupcima da spreči njen otpor.

Osetila je slatku slabost u udovima kada je svukao peškir i lagano počeo da je miluje po leđima, bokovima i butinama.

—Težak si — uzbuđeno je prošaputala kada je konačno podigao usta sa njenih otčenih usana.

—To je zbog ove proklete odeće — kratko se nasmejao — ne zbog mene. — Ljubio je njene sklopljene kapke, nos, obraze, uglove usana. — Mirišeš na divlje ruže, a tvoja koža ima ukus meda — prošaputao je. Disanje mu se ubrzalo kada je pomerio usne i počeo

da je ljubi po vratu, svilenkastoj koži na ramenima i još niže po mekoj koži na grudima koji su izdajnički nabrekle pod njegovim vlažnim usnama. — Pomozi mi da se skinem — prošaputao je uzbuđeno.

Uhvatila ga je za glavu i okrenula prema sebi da bi mogla da vidi njegove oči. Bile su tamne zbog želje koju je osećao. — Moramo da razgovaramo — rekla je drhtavim glasom i dok je osećala peckanje i bol po celom telu zbog dodira sa njim.

— Možemo da napravimo bolji posao i bez reči — govorio je prevlaćeci kažiprst preko njenih usana i pažljivo je gledajući.— Oh, bože, kako si mi nedostajala! Sve vreme sam mislio samo na ono što se zbilo između nas. Osećao sam tvoju kožu na svojoj i tvoje slatke, male uzvike . . .

— Prestani! — viknula je i okrenula glavu od njega, jer je sećanje na to izazivao želju za plaćom.

Ukočio se iznad nje i prisilio je da ga ponovo pogleda. — Stidiš se toga? — prošaputao je s nevericom.

Zažmurila je, a usne su počele da joj podrhtavaju. — Da, stidim se — procedila je kroz zube.

— Pusti me, Džone. Molim te.

Šta je tu bilo cega se treba stideti?

Zagiedala se u tepih i mrzela i sebe i njega. — Desilo se nešto izuzetno, — pocela je — ali se sve raspalo. Zašto si to uradio? — Glas je izdao. — Zašto si morao sve da pokvariš?

—Nisam te silovao — rekao je ledenim glasom.

Zatvorila je oči. — Nisi — priznala je. — Samo si iskoristio ono što sam osećala prema tebi. Ti si kao i svaki drugi muškarac, Džone Durango. Stalo ti je samo do onoga što treba da dobiješ. Iznenađena sam što si bio strpljiv dve godine sa mnom, kada je bilo toliko žena poput Melodi koje bi ti rado pružile to što tražiš.

Prebledeo je, a njegovo krupno telo se zateglo. — Da li ti je sve samo toliko značilo?

Setno se osmehnula. — Šta drugo? — upitala je, mada joj se srce cepalo što je odbacila tu razornu lepotu s dve prezrive reci. Nije smela da mu pokaže koliko je ranjiva, jer nije želela da završi kao još jedna njegova ljubavnica u kojoj će kratko vreme uživati, a zatim je odbaciti. Odavno joj je rekao da se nikada neće ponovo oženiti, tvrdoglavo je ponavljala u sebi.

—Kako si dospela ovamo? — upitao je posle izvesnog vremena osvrćući se oko sebe. — Da li je sedeo na tremu i cekao da dođeš?

Umorno je uzdahnula — Kada sam onog jutra stigla kući videla sam da su mi kola slupana, a hrast je pao nasred dnevne sobe, kao što si ti predvideo. Donald me je cekao na tremu kuće gospođice Rouz i ponudio mi da stanujem kod njega. Ti si bio na putu za Denver. Šta je trebalo da mu kažem?

—Pa recimo „ne, hvala“ — predložila je ledeno. — Razmetala si se svojim drugarstvom s mojim rođakom još od kako smo se sreli. Tolerisao sam to zbog našeg prijateljstva. Međutim, živeti kraj njegovog praga je već nešto drugo. To ne mogu da prihvatim.

—Tvoje poverenje je poljuljano — procedila je.

—Nije to stvar poverenja — rekao je umorno. — Mislio sam da se nešto stalnije odvija između nas, a ne prolazna avantura za jednu noć. - Međutim, ti ocigledno ne deliš takvo mišljenje. Znaš kakav je moj rođak i šta oseća prema tebi. Ako si pristala da živiš tako blizu njega, sigurno deliš sa njim takva osećanja. Pokušao sam da ne poverujem u to, ali sada je tako ocigledno i ne može da se ignoriše.

—Ne gajim nikakva duboka osećanja prema Donaldu! — obreznula se.

—Dokaži mi — izazivao je. — Preseli se kod mene.

Ponosno je podigla glavu. — Neću.

—Time je sve reCeno, zar ne? — Besno je sevnuo oCima na nju, a izgledao je da vise ne može da kontroliše svoj bes. — Odabrala si njega posle mene.

— Nije istina! — uzviknula je i ustala. — Džone, to nije takva vrsta aranžmana. Ja ne spavam s njim. Ne spavam — ponovila je.

Prezrivo je odmeravao, pa je poželela da propadne u zemlju. — Ti i moj rođak ... — režao je pakosno.

—Donald — ispravio ga je. — On se zove Donald. Zašto ga nikada ne oslovljavaš po imenu? . . .

—Da li sam to dobro Cuo da je neko izgovorio moje ime? — Donald je zastao na vratima. Imao je na sebi kućni ogrtaC obuCen

1 »V 1 V • • n V V ••1 V V

preko pižame; držao je u ruci flašu šampanjca i dve Caše, a uz to se poroCno osmehivao. — Izvini što sam te toliko zadržao, draga . . .

Cinilo se da će Džon eksplodirati. Pesnica mu se nesvesno otkacila i on je udario Donalda pravo u lice. Pao je nasred tepiha, a Caše su se razbile oko njega. Zatim se Cuo tup udarac flaše sa šampanjcem koja se nekim Čudom nije razbila.

—Ovo, rođace Džone, nije bilo nimalo uCtivo — gundao je Donald trljajući vilicu.

Džon se nije potrudio ni da mu odgovori. Njegov optuženiČki pogled zaustavio se na Medlininom prebledelom licu punom neverice. Na njegovom licu bilo je toliko prezira koji nikada ranije nije videla dok je uvredljivo odmeravao njeno telo umotano u peškir, a zatim je ustremio pogled na Donalda. Bez ijedne reČi okrenuo se i izašao napolje iz studija.

Medlin je Cvršće stegnula peškir i optuženiČki pogledala Donalda. — Šta te je spopalo? — upitala je hladno pokazujući na nered oko njega.

—Cuo sam kada je pitao Mejsi za tebe pa sam pomislio da bi bilo lepo kada bismo imali jednu prijateljsku uvertiru — rekao je cereći se.

—S kim? — jetko ga je upitala.

—Nemoj se ljutiti, draga. Bio je to jedan od onih impulsa koji me povremeno nateraju da podbodem starog rođaka Džna. — Nasmejao se. — Da li si videla njegovo lice? Uh! Srećan sam što sam prošao ovako jeftino.

— Hoćeš li, molim te, ukloniti ostatke tvog vulgarnog impulsa iz moje sobe? — upitala je tiho. Osetila je ukocenost kao pred smrt.

Radoznalo je pogledao. — Mogli bismo bar da popijemo šampanjac. Ili bi radije — dodao je pohotljivo je gledajući — da se kupamo u njemu.

Prišla je ormaru i navukla kućnu haljinu. — Laku noć, Donalde.

Pokupio je flašu šampanjca sa uzdahom, a na licu mu se jasno videlo žaljenje. — Poslaću Mejsi sutra ujutru da pocisti ovo. Pazi na staklo. Laku noć!

Međutim, Medlin mu nije odgovorila. Kada je otišao, legla je na krevet, a vrele suze curile su joj niz obraze. Zašto one noći kada je popustila Džonu nije shvatila da će sve biti upropašteno?

Da li bi stvarno bilo tako strašno živeti s njim po njegovim uslovima? Provoditi svaku noć u njegovom toplom zaštitničkom

zagrljaju? Deliti sve s njim?

Zagnjurila je glavu u jastuk. Bilo je suviše kasno, njen ponos je svemu kriv. Radije ga je izbacila iz svog života nego da mu prizna da je zaljubljena u njega, a Džon nije bio muškarac koji će se trceći vratiti. Bio je suviše ponosan za to.

Ljubav. Jedna rec od pet slova koja je menjala svet i sve u njemu. Volela je Džona. Oh, zašto to nije znala pre nego što mu je dopustila da je odvede u krevet? Zašto nije osetila da se približava?

E pa, sada je bilo suviše kasno. Džon je verovao da ga je prevarila s njegovim omraženim rođakom i nikada joj neće oprostiti. Tako će joj ostali njena dragocena sloboda i nezavisnost. A to je tako prazno, kao što će biti i njen život bez Džona Duranga.

*

Ustala je sledećeg jutra i mehaniČki obukla belu platnenu haljinu, jer je imala zakazan sastanak sa svojim prijateljem policajcem, Džekom Maliganom, koji je bio neprocenjiv izvor informacija od kada su se upoznali još dok je ona radila kao reporter. Bila je bleđa i izgledala avetinjski, ali je veštım potezima šminke uspela to da prikrije.

Na izlasku iz studija sreća se sa Donaldom i mada je do pre nekoliko sati želela da ga ubije morala je da mu se osmehne. Rekla mu je da ide na sastanak u restoran „Reno“, a on je obavestio da je to jedno od omiljenih mesta u koje zalazi Džon.

Prebledela je, jer je poslednja stvar koju je sada želela bilo da se sretne sa Džonom. Bilo je suviše kasno da odgodi sastanak, pa je morala da rizikuje nadajući se da se neće sresti.

— Puno sreće — poželeo joj je Donald na rastanku.

— Hvala — promrmljala je. — Možda će mi trebati.

Poručnik Džek Maligan radio je u odeljenju za ubistva i rado joj priČao o svim sluČajevima koje je imao, osim o poverljivim podacima i tekućim sluČajevima na kojima je radio. Dok su jeli špagete priČao joj je o trgovini s drogom, jer je to interesovalo, naroČito naČin na koji pojedini preprodavci uspeju da se izvuku, iako su svi dokazi protiv njih.

— Nedeljama skupljaš dokaze da bi zatvorio nekog preprodavaca

— govorio je — i izveo ga pred sud. a tada ga neka porota puna osećanja oslobodi zbog nekih tehniČkih nedostataka.

—Zbog toga vi policajci jadikujete uz Casu piva — komentarisala je.

—Nije baš tako. Mi još napornije radimo — objasnio je pijuckajući kafu.

—Mnogo ti hvala na pomoći — rekla je osmehujući mu se. — NaroCito danas kada imaš slobodan dan.

U tom trenutku ugledala je krupnog Coveka u svetlosivom odelu koji je sa još trojicom poslovnih ljudi ušao u restoran, a osmeh je nestao sa njenog lica. — Uh, oh — prošaputala je.

PoruCnik Maligen pratio je njen pogled i upitao. — Neki tvoj prijatelj?

—Dobro pitanje — odgovorila je.

Džon Durango se izvinio svojim prijateljima i krupnim koracima prišao stolu za kojim je Medlin sedela. Osetila je po njegovom izgledu predstojeću opasnost i pripremila se za to. Neće valjda ovde napraviti scenu, ponadala se.

—Kakve to igre igraš? — upitao je bez uvoda letimiCno pogledavši njenog sagovornika. — Rekao sam ti da je sve gotovo, zašto me onda namerno pratiš?

—Pratim te?! — ponovila je s nevericom.

—Kako drukCije objašnjavaš svoje prisustvo u mom omiljenom restoranu? — rešao je na nju prezrivo je gledajući.

—RuCam ovde sa svojim prijateljem — rekla je hladno. —Ne jurim za tobom. ObiCno ne trCim za uobraženim muškarcima koji veruju da su božiji dar ženi.

—Nisi naroCito izbirljiva? — upitao je gledajući u Maligana. — Ne Cini ti se da je malo star za tebe?

—Nemoj da te seda kosa zavede, sinko, upravo sam izašao iz škole — rekao je Maligen suvo.

Džonu to nije bilo smešno. U tom trenutku izgledao je kao da se nikada u životu nije nasmejao. Netremice je gledao Medlin. — Pošto si u ocajanju došla da me tražiš mogli bismo i da porazgovaramo. — Izvukao je stolicu i seo za sto. — Oslobodi se svog prijatelja, pa ćemo razgovarati.

—Neću i ne želim ni o cemu da razgovaram — odmahnula je glavom duboko u sebi povređena njegovom hladnoćom. Ranije Džonu ne bi padalo na pamet da na takav nacin razgovara s njom,

niti da je sumnjici da je slobodna žena. Sada je gledao u nju kao da je otvorila agenciju za lovljenje muževa.

—Nećeš — ponovio je Džon i okrenuo se Maliganu. — Da li si ti jedan od onih tipova iz podzemlja od kojih dobija informacije?

—Nije! — viknula je Medlin. — Ne poznajem nikakve tipove iz podzemlja.

—Stvarno? A šta je s onim penzionisanim krijumcarom o kojem si pisala?

—Prestani s tim — rekla je piskavim glasom s puno zebnje pogledala Maligana koji je pokušavao da suzbije smeh. U tom trenutku ga je mrzela, njegovu aroganciju i besprekornu urednost. Kao i obično, svaka dlaka bila je na svom mestu, a dve žene za susednim stolom otvoreno i gledale u njega.

—Ovo nas nikuda neće dovesti — rekao je odsecnim glasom posle nekoliko minuta. — Idemo negde na rucak da porazgovaramo o onom što se sinoć dogodilo.

—Ne želim da idem s tobom na rucak — obavestila ga je.

—Moraćeš — rekao je zapovedničkim glasom.

Besno se osmehnula. — Ako insistiraš. Evo podeliću ovaj rucak s tobom. — Još uvek smešeći se uzela je tanjir sa špagetama i polako ga prosula u njegovo krilo posmatrajući kako se crveni sos sliva niz svetlu tkaninu njegovog skupocenog odela.

Džek Maligan se još uvek smejavao kada su došli do parkinga pored restorana, a iz očiju izbijale su mu suze zbog intenziteta smeha. — Nikada neću zaboraviti izraz na Durangovom licu — govorio je kroz smeh. — Neću te nikada naljutiti, opasna si!

I Medlin se smejala sada kada je sve bilo gotovo. — Ne znam šta je gore, da li sos od špageta ili njegove primedbe o tome Cime se baviš. Ne znam odakle je izvukao tog krijumčara — dodala je brzo se osvrnuvši oko sebe.

— Izvini zbog ručka. Hoćeš li da idemo na neko drugo mesto?

— upitao je Džek.

Odmahnula je glavom. — Hvala ti, ali nisam više gladna. Mnogo ti hvala na svemu što si uradio za mene. Volela bih da ti se na neki način odužim . . .

— Već— jesi — nasmejao se. — Ne pamtim da sam se ikada u životu ovako slatko smejavao.

Kasnije dok je prepisivala beleške u Donaldovom studiju pitala se da li je bilo baš tako mudro što je ignorisala Džonov predlog. Možda je želeo da se izvini zbog svojih optužbi. Možda je želeo da se pomiri sa njom. Ili je možda želeo samo to da je ponovo odvede u krevet. To je najviše vređalo od svega, pomisao da bi mogla da bude samo još jedna žena za njega za koju je trenutno, ali ne i stalno, zainteresovan. Tražio je da živi s njim, u redu, ali ne kao njegova supruga. Polako je došla do zaključka da je najviše na svetu želela da deli svoj život sa Džonovim, da odgaja decu i da ga voli sve dok je živa. Međutim, nije želela da bude u nekom skrivenom uglu, kao neka sramna navika koju nije želeo otvoreno da prizna. Ne bi mogla da izdrži da bude njegova ljubavnica, iako su njena osećanja prema njemu bila veoma duboka.

Duboko uzdahnuvši ustala je od pisaćeg stola i zagledala se kroz prozor u Donaldovu kuću. Ako se sve nastavi ovim tempom, Džon će je dokusuriti pre nego što ona završi svoju knjigu. Nije se sećala da su joj stvari izgledale tako mračno i prazno ikada ranije u životu. Sada je pred sobom videla samo usamljenost.

Depresija je trajala nekoliko dana i trebalo joj je snage da se uzdrži i ne pozove Džosita da ga pita da li je Džon bio u gradu. To, u stvari, nije bilo važno, jer očigledno nije imao nameru da je pozove. Sasvim jasno je dao to na znanje. Možda je, pomislila je ojađeno, izlazio sa Melodi i nije mnogo mario što je Medlin izašla iz njegovog života. Na kraju krajeva, bilo je mnogo žena koje su pokušavale da uđu u njegov krevet. Sada im se i ona pridružila, a on je prezirao lak nacin na koji mu se prepustila. Možda je sasvim prestao da je poštuje.

U petak uvece Donald je pozvao da ide s njim u disko, jer je jasno video ocajanje u njenim tužnim ocima. — Dopašće ti se — rekao je.

— Služe izvrsnu hranu, a muzika je tako glasna da zaboraviš sopstveno ime. Tek što se otvorio i omiljeno je sastajalište mladih — objasnio je.

Pristala je ne razmišljajući mnogo o tome zašto je Donald pozvao u disko kada je voleo klasičnu muziku, narocito Verdija i Vagnera. Njegovi motivi postali su jasni tek kada su seli za sto naspram raznobojnim svetlom osvetljenog podijuma za igru. Obazrela se oko sebe i nekoliko stolova dalje videla je Džona Duranga u društvu sa Melodi koja mu je praktično sedela u krilu. — Ubiću te — rekla

Donaldu ljubaznim glasom. -Jedne večeri poprskaću ti hranu nekim otrovom koji ne može lako da se otkrije i veselo cekati dok te ne stigne samrtni ropac!

— E, nećeš — odgovorio je Donald samouvereno pijucka- jući vino. — Tugovala si zbog njega. zar ne? Zato sam pozvao Džosita, u stvari Mejsi je to uradila, a sve ostalo bilo je jed- nostavno.

— Kao i ja — promrmljala je. — Jednostavno, kažeš, a sada možeš odmah da me povedeš kući! — Odložila je salvetu koju je stavila preko krila pre nego što je pocela da jede.

— Oh, ne, to ne dolazi u obzir — rekao je ljubaznim glasom i poceo da žmirka. — Vidiš, ako sada odeš znace da si ljubomorna.

— Nije istina... — Spustila je glas. — Nisam ljubomorna.

Nasmejao se. — Jesi.

Osetila je na sebi neciji prodoran pogled i podigla glavu. Džon je otvoreno piljio u nju zbog cega joj je srce uzbuđeno zaigralo u grudima. Usne su mu bile cvrsto stegnute, a lice napregnuto. Brzo je spustila glavu na ostatke svoje vecere i po- želela da je kilometrima daleko odavde.

— Hej, kakav ubilacki pogled — smejaio se Donald. — Besan je, zar ne? A, Melodi divno izgleda, tako je mlada.

Bila je uvređena. Zavodljivo se osmehnula Donaldu i posmatrala kako se meškolji na svom mestu zbog toga. — Priznajem da je pun pogodak. Blago Džonu.

Donald je napućio usne i pažljivo je posmatrao. — Cudno, ali nisi tako mislila kada smo bili na zabavi kod Elis. U stvari, uCinila si sve da ga izbaviš od nje.

— Tada smo bili prijatelji — odgovorila je i rastužila sa zbog uspomena na te na izgled davne dane. Popila je ostatak vina i zabacila kosu unazad. Srebrna disko haljina koju je imala na sebi svetlucala je svaki put kada bi se pomerila istiCući njenu vitkost i vatrenocrvenu kosu.

— Još uvek si moja prijateljica, nadam se — rekao je.

Uzdahnula je. — Naravno — priznala je. — Tako pakosnoj osobi potreban je bar jedan prijatelj.

Nasmejao se. — Hajde da igramo — rekao je ustajući. — Pokazaćemo im već kako.

Medlin se trudila da izgleda normalno dok su prolazili pored stola za kojim je Džon sedeo, ali je Donald upravo u tom trenutku zastao, što se moglo od njega i očekivati, i uputio im jedan od svojih najljubaznijih osmeha. — Hej, pa nije li to rođak Džon? — rekao je Donald lažno iznenađen. — A ko je ovo? Melodi, zar ne? — rekao je i s divljenjem pogledao malu plavušu. — Melodi, ne znam da li znaš, ali Medlin je stara Džonova prijateljica — dodao je pakosno.

— Ta no, veoma je dobro poznajem — odgovorio je Džon i niko osim Medlin nije shvatio dvosmislenost njegovih reči.

— Bili smo zajedno na ručku prošle nedelje — rekla je Medlin ljupko obraćajući se Melodi. — Špageti, zar ne? — pro-mrmljala je i okrenula se devojčinom pratiocu.

— Tako je izgledalo — nonšalantno se složio s njom.

— Nisam znao da voliš disko muziku, rođace — primetio je Donald.

Džon ga je mrko pogledao. — Melodi je voli — odgovorio je kratko.

Medlin je osetila kako joj je krv uzavrela u žilama, ali je primorala sebe da se na silu osmehne. — Tako je prijatno ovde za mlade ljude, zar ne Džone? — upitala je uzdahnuvši. — Naravno u tvojim godinama, stari prijatelju — naglasila je reč „stari” — ovakav način igre može biti veoma opasan. Mogao bi nedeljama da osećaš bolove u kicmi, a da ne pominjem tvoje artritice zglobove.

— Ne patim od artritisa — napomenuo je osorno.

— Koliko si ti upoznat — složila se. Stidljivo je spustila pogled.

— Ali se odavno žališ na bolove. — Više je osetila nego što je videla da se nakostrešio i cudila se svom bezobrazluku i potrebi da ga uvredi. To joj sigurno neće mnogo pomoći poznavajući Džona.

— Našao sam odlican lek za te bolove — ubrzo je odgovorio i zagrio Melodi koja se priljubila uz njega i sarnozadovoljno pogledala Medlin.

— Idemo, ljubavi — rekao je Donald i obavio ruku oko njenog struka. Osmehnuo se Džonu cije su oci besno sevale. — Videćemo se kasnije, rođace.

Dopustila je Donaldu da je povede do podijuma i zaslepljeno ga sledila. Bila je uvređena na način koji nikada ranije nije ni mogla da zamisli. Dopustila je da se bolni bes prenese na mehanicke pokrete disko plesa i izgubila se u glasnoj muzici i blještavom svetlu. Do

samo pre dve nedelje ona i Džon bili su bliski koliko samo dvoje ljudi mogu da budu, a sada su komotno mogli da žive i u drugim državama. To joj se slomilo srce.

Osetila je da je neko posmatra i videla da Džon i Melodi igraju pored njih. Za čoveka njegovih dimenzija i godina bio je izuzetno dobar igrač. Mnogi mlađii ljudi, uključujući i Donalda, mogli su da se postide pored njega, a kada je muzika prestala na nekoliko trenutaka, videlo se da se na njegovoj glavi nije pomerila nijedna dlaka.

U jednom trenutku za vreme igre pogledi su im se sreli. U žaru igre oboje su zaboravili na neprijateljstvo koje se javilo između njih, pa je u deliću sekunde sve bilo kao nekada. Međutim, Džon je najpre pogledao Donalda, pa Melodi, i zid je ponovo bio čvrsto na svom mestu.

Posle toga Medlin se s toliko senzualnosti prepustila igri da je Donald otvoreno piljio u nju. Nije prošlo mnogo vremena dok je shvatila da se nije samo Donald divio njenim vitkim oblinama koje su se provokativno njihale u taktu muzike. Igrala je i smejala se dajući predstavu svoga života dok je nešto krhko u začetu venulo u njoj kao pupoljak na suncu.

Nekoliko minuta kasnije Melodi je ostavila Džona i otišla u toalet, a Donald je upravo u tom trenutku otišao do bara po piće ostavljajući Džona i Medlin da se sami vrate svako na svoje mesto.

— Ne vredi ti — rekao je.

— Šta to? — upitala je praveći se nevešta.

— Da ideš za mnom i pokušavaš da mi objasniš — rekao je sa starom dobro poznatom arogancijom na licu. Visok, krupan, privlačan, izazvao je u njoj želju da mu se baci u zagrljaj . . .

— Ne pratim te — izjavila je tvrdoglavo.

— Ko je onda zvao Džosita i pitao ga gde ću biti večeras? — procedio je kroz zube i oštro je pogledao. — Džosito je mislio da si ti.

— Bila je to Mejsi — odgovorila je ne razmišljajući.

— Kakva je tu razlika? — obrecnuo se. — Hajde, nastavi. Kaži mi da je to što je bio u tvojoj spavaćoj sobi bilo šala.

— I jeste — rekla je i nesvesno ga molećivo pogledala. — Hteo je samo da te začne.

— Postigao je to, ali samo na minut ili dva — zastao je nasred podijuma da je odmeri od glave do pete. — Ali, kada sam došao k sebi, shvatio sam da me uopšte ne interesuje šta je tražio tamo. Nije mi potrebna žena koja će pravo iz mog kreveta otići u krevet drugog muškarca.

— Šta onda tražiš s Melodi, dragi? — upitala je sarkastično ne pripremljena za posledice koje će uobičajeno tepanje imati na njega. Zaustavio je dah, a njegovo krupno telo nadimalo se kada je pogledao i u jednom trenutku sve je nestalo i bili su ponovo na početku željni jedno drugoga toliko da ništa više nije bilo važno. Zagledala se u njega i nespretno se spotakla kada je koraknula prema njemu.

— Šta ti je? — upitao je grubo. — Da li si pijana? — upitao je kada je uhvatio za ramena i pomogao joj da stane na nogo.

Duboko je udahнула da bi se smirila uživajući u njegovoj blizini i snažnom stisku njegovih ruku. — Okliznula sam se — rekla je prkosno.

— Dobro, saberi se — gundao je i do bola je stegao za ramena.

— Ovo nije zabava kod Elis i ne mogu da te iznesem odavde u lažnoj nesvesti. Rekao sam ti da je između nas sve gotovo, a tako sam i mislio. Ne želim te više, Medlin.

Nikada je ništa nije toliko zbolelo kao tih poslednjih par reci. Gledala ga je ništa ne videći. Oci su joj bile zamagljene iznenadnim suzama i odavale njen bol. Donja usna joj je podrhtavala i privukla njegovu pažnju.

Otrgla se od njega izbegavajući da ga pogleda. — Izvini me, molim te — rekla je tankim suviše uctivim glasom.

— Medlin ... — U njegovom dubokom glasu bilo je njemu toliko nesvojstvene neodlucnosti, ali nije želela da saceka i cuje šta je još hteo da joj kaže.

Okrenula se od njega i pobegla u toalet da tamo potraži utocište. Ušla je u jedan od separea, nekoliko puta duboko udahнула da bi se smirila, a kada se uverila da neće zaplakati pridružila se Melodi koja je popravljala šminku ispred ogledala i nije je ni primetila kada je ušla. Lice joj je bilo suviše blede, a oci se neprirodno sijale.

— Nije ti dobro? — upitala je Melodi nemarno je pogledavši dok je sklanjala ruž sa usne. — Ne izgledaš sjajno.

— Malo sam više popila — slagala je Medlin i zatvorila oci.
— Bolje da krenem p^{le} nego što Džoni pocne da me traži —rekla je Melodi kada je sklonila sve svoje stvari u tašnu. — Oh, zar nije divan? — uzdahnula je. — Provešćemo sledeći vikend u Nasau, tamo ima kuću znaš. Ne mogu da docekam da taj vikend dođe. E pa, zdravo, nadam se da će ti biti bolje.

- [Prigušene suze kliznule su niz Medlinine obraze ka](#)

Prigušene suze kliznule su niz Medlinine obraze kao kapljice kiše. Mrzela je Džona i Melodi i poževela da ode kući i što pre zaboravi ovu užasnu noć.

Izvadila je šminku pokušavajući da vrati živost u svoje lice. Narumenila je obraze i usne i vratila se za sto za kojim je Donald čekao.

Radoznalo je pogledao kada je sela za sto i skupio obrve. — Šta se kog vruga dogodilo? — planuo je.

Pokušala je na silu da se osmehne, ali nije uspela. — Ništa, šta bi se dogodilo.

— Izgledaš kao živi leš — odgovorio je nabusito. Uzeo je račun i ustao. — Idemo sada.

— Ali...

— Nikakvih ali. Nije ni trebalo da te dovedem ovamo. Izvini, Medlin. Hajdemo. — Uhvatio je oko struka i poveo do izlaza. Osetila je Džonov pogled na svojim leđima, ali se nije usudila da ga pogleda. On je više nije želeo i sada će morati da se privikne na to.

Donald je otpratio do studija i nesigurno zastao kod vrata držeći kvaku u ruci. — Šta ti je uradio kada si se toliko uznemirila — upitao je zabrinuto.

Osmehnula se i odmahнула glavom. — Ništa. Bilo mi je samo čudno što sam ga ponovo videla.

Stavio je ruku u džep i napravio grimasu. — A sve je to moja krivica — delovao je postićen samim sobom. — Ti si Džonova jedina slabost — dodao je posle nekoliko minuta — ili si bar to bila. Jedina za koju sam ja ikada saznao.

— Zašto ga toliko mrziš — upitala je pažljivo ga gledajući.

— Sigurno ne samo zbog toga što mu je tvoj otac ostavio one akcije...

Neprijatno se nasmejao, a lice mu se zateglo. U tom trenutku ličio je na Džona kada je bio besan. — Da li si znala da smo Džon i ja zajedno odrasli? Živeo je sa nama dok je njegov otac bio u mornarici. Ceo moj život vrteo se oko Džona i onog što je on želeo. Moj otac ga je voleo. Džon nije mogao nikada da pogreši, a ja nikada nisam bio u pravu. Džon je ostao kod nas dok nisam napunio šesnaest godina, dovoljno dugo da me sasvim izbaci iz srca mog oca. Nikada nisam mogao da se merim s njim. Nikada.

Bile su to stvari koje je prvi put Cula. jer Džon nikada nije govorio o Donaldu, a ni Donald sve do tada nije pokazivao mnogo interesovanje da je upozna s tim Cinjenicama.

— Sve sam to kako-tako mogao da podnesem, Čak i akcije koje mu je testamentom zaveštao, ali kada se oženio s Elen . . .

Gledala ga je iznenađeno i tek tada sve razumela. — Voleo si je?

— upitala je posmatrajući kako se njegovo lice menja i postaje setno.

— Obožavao sam je — ispravio je. — Bila je moja devojka sve dok se Džon nije umešao.

— I njemu je bilo stalo do nje ... — podsetila ga je pri- sećajući se onih retkih trenutaka kada je Džon govorio o Elen i svom životu s njom.

— On je posedovao u potpunosti. Nije smela da diše dok nije proverila da li se Džon slaže s tim. Za nju nije postojao život osim u džepu njegovog kaputa — rekao je ogorceno. — A njegov život bila je kompanija. dok je Elen provodila dane u samoći...

Stavila mu je ruku na rame. — Donalde, mogla je da ga napusti

— podsetila ga je tiho. — Većina ljudi živi na takav način svojevorno. Ne možeš odgovornost za svoju sreću staviti na neka tuđa leđa. Moraš sreću stvarati sam sebi.

Duboko je uzdahnuo. — To sad više nije važno. zar ne? — upitao je kratko se osmehnuvši. — Umrla je, a život mora nekako da se nastavi. To što na izvestan način iritiram Džona održava me u životu, znaš. To je razlog zbog kojeg jutru ustajem.

— Glupog li razloga! — planula je.

Pocrveneo je. — Molim?!

— Svet nije predviđen da bude mrtvacnica — rekla je odsecno.

— Elen je umrla, a ti si još uvek mlad i imaš dosta toga što možeš da ponudiš drugoj ženi. Zašto ne prestaneš da se trudiš da uđeš u njen grob i ne počneš malo da živiš pre nego što bude suviše kasno? Pre nego što se saživiš sa svojim grubim smicalicama i zaboraviš kako se voli?

Gledao je u nju kao da ga je iznenada nekim udarila i počeo da žmirka. — Da li si zaljubljena u Džona? — upitao je polako.

Okrenula se. — Bio mi je jednom prijatelj — ogradila se. — Veoma sam umorna, Donalde. Laku noć!

*

Kada se približio godišnji bal u dobrotvorne svrhe dve nedelje kasnije, Medlin je uspela da sredi svoj život i pretvori ga u svakodnevni naporan rad. Bilo bi joj drago da je imala i malo razonode, ali se tu ništa nije moglo uraditi. Uz- dahnila je i obukla svoju dugu crnu haljinu sa velikom ružom na jednoj breteli.

Bila je obavezna da prisustvuje balu zato što je postala član organizacionog komiteta mnogo pre nego što su se ona i Džon razišli. Donald je bio zauzet i nije mogao da ide, a ona je bila u iskušenju da i sama izmisli neki izgovor. Uzela je tašnu i uzdišući izašla iz kuće. Možda je Džon van grada ili iz nekog drugog razloga neće moći da dođe.

Međutim, kada je ušla u veliku balsku dvoranu prva osoba koju je videla bio je Džon Durango. Osetila je slabost u kolenima i zagrizla donju usnu da ne bi glasno viknula njegovo ime. Imao je na sebi veCernje odelo i bio toliko privlaCan i lep da nije mogla da skine pogled s njega.

Okrenuo se u tom trenutku i jednim pogledom obuhvatio sve obline njenog vitkog tela i Čak i na tom rastojanju videlo se kako su mu oči vragolasto sijale.

Izbegavala ga je cele veCeri, jer je poznavala mnogo prisutnih ljudi i imala dovoljno partnera za igru na velikom podijumu. Bilo je to nešto sasvim drukCije od buCne disko muzike. Orkestar je svirao njene omiljene valcere, a haljine su lepršale po dvorani.

Bila je skoro ponoć kada je njihov zajedniČki prijatelj Džek Rafter uhvatio za ruku i poveo do Džona pre nego što je mogla da se usprotivi. Poželela je da udari malog Coveka zbog toga što je doveo pred Džona, iako je znala da je mislio sve najbolje.

— Mogu li? — upitao je Džon s gorkom uCtivošću i poveo je na podijum. Orkestar je svirao sporu sentimentalnu melodiju, a Džon je izveštaCeno zauzeo stav za igru. — Htela si da pobegneš, zar ne? — upitao je ironiCno. — Ali to nikada ne bi uradila. Scene na javnom mestu, bože me saCuvaj!

Nelagodno je pocrvenela i prikovala pogled za njegov« tamnu kravatu. — Ja potičem iz konzervativne porodice, ako nisi znao.

— Izuzimajući tvoju babu Džesi — rekao je i nerado se osmehnuo.

— Da, izuzimajući nju — promrmljala je.

Duboko je uzdahnuo i nesvesno je privukao bliže sve dok nije osetila da im se tela celom dužinom dodiruju dok su se kretali u zanosnom ritmu muzike. Osećala je njegov vreli dah na svom celu.

— Opusti se — prošaputao je nesigurnim glasom. — Samo na minut. Daj da te još jednom osetim uz sebe.

Nije trebalo to da uradi, ali nije mogla da mu odoli posle bola koji je osećala sve to vreme dok su bili razdvojeni. Naslonila se na njega i obavila mu ruke oko vrata prepuštajući se uživanju izazovnom dodirima s njegovim snažnim telom kojeg je bila svesna i pored odela koje ih je razdvajalo.

Zagnjurila je glavu u njegov topli vrat opijena mirisom njegove kolonjske vode. Osetila je kako spušta ruke niz njena leđa i privlaci je u intiman kontakt s njegovim telom. Zastao joj je dah, a lice se iskrivilo od bola. — Oh, nemoj — prošaputala je ojađeno. — Nemoj molim te — ne mogu to da podnesem.

— Još uvek me želiš — promrmljao je. — Osećam to.

— Ne! — Odmakla se od njega, a u ocima su joj blistale neprolivene suze kada se susrela s njegovim vatrenim pogledom. — Rekao si da je sve gotovo. — Jedna suza skotrljala se niz zajapureni obraz kada se svega setila. — Rekao si da me više ne želiš.- Naglo seokrenula i brzo krenula prema izlazu. Stigao je kod vrata i uhvativši je za ruku povukao u senku kraj stuba na glavnom ulazu.

— E, nećeš vala — gundao je držeći je ispred sebe. - Dovodiš me do ludila.

— Pogrešna devojka — naglasila je besno otirući suze. — Zar si već zaboravio svoju malu plavušu?

Besno je prodrmao. — Zaboravi Melodi!

— Ali, Džone, tako je mlada, privlacna i želi te — podsetila je boreći se protiv dodira s njegovim telom.

— Prestani! — uzviknuo je cudnim napregnutim glasom i uhvatio je za kukove da bi je umirio.

— Šta ti je, Džone, zar te uznemiravam? — upitala je gorko se osmehnuvši.

— Bože moj, kakvo pitanje! — procedio je i zastrašujućim pogledom dugo je posmatrao. — Kaži mi šta je moj rođak radio one noći u tvojoj sobi.

Zatreptala je. — Molim?

Podigao je glavu netremice je posmatrajući. — Spreman sam da Cujem tvoje objašnjenje, ako ga imaš.

— Baš si velikodušan! — uzviknula je. — Kakva šteta što smatram da ti ne dugujem nikakvo objašnjenje.

Stisak njegovih ruku na njenim kukovima se pojačao. — Želiš me isto koliko i ja tebe i reći ćeš mi to što želim da Cujem na ovaj ili onaj način. — Spustio je usne na njene i ma koliko se trudila nije mogla da se pretvara da je hladna u njegovom naručju. Držala se za revere njegovog sakoa dok joj je srce snažno udaralo kao da će iskočiti iz grudi, a celo telo podrhtavalo. — Oh, bože moj. potrebna si mi! — prošaputao je pre nego što je ponovo počeo da je ljubi.

— Potrebna si mi!

Sigurno bi mu to isto rekla da je glas odavno nije izdao. Obisnula mu se o vrat i prepustila bez protesta dopuštajući mu da uzme sve što je želeo.

Spustio je usne do njenog uha, a njegovo neujednačeno disanje i snažno udaranje srca govorilo joj je bez ikakvih reči da je uzbuđen isto koliko i ona. — Hajde sa mnom kući, Medlin — prošaputao je prigušeno i snažno je stegao kao da je želeo da tim stiskom potvrdi silinu svoje potrebe za njom.

Pribrala se i blago ga odgurnula. — Neću, Džone — rekla je sasvim tiho. Začudo bez protesta je pustio kada se okrenula i Cvrsto stegla svoju tašnu.

— Zar je tako dobar? — upitao je promuklim glasom.

Ponovo se okrenula, a lice joj je plamtelo zbog te uvrede.

Bila je toliko besna da nije primetila bol u njegovim očima kada su im se pogledi sreli. — Proklet bio! — viknula je.

— Kakva plahovitost! — prekorevao je i gledao kako joj zelene oči besno sevaju. — Stvarno si lepa kada si ljuta. Hajde kući sa mnom — mrmljao je. — Znam da to želiš.

Nije mogla da smisli šta da mu odgovori, jer je bio suviše blizu.

Znala je da je želela da pođe s njim, ali se nije usuđivala. Uzbuđeno je udahnula i okrenula lice. — Priznajem da ti mnogo dugujem — prošaputala je — jer si me naučio da cenim svoje telo. Međutim. ne mogu više da ostavim Donalda

samog. Ceka me. — Nije se usuđila da ga ponovo pogleda posle te glupe laži, ali je samo lažući ga molila da izbegne njegov krevet.

UkoCio se, a njegov pogled pretvorio se u led. — Neću te više zadržavati — rekao je osorno. — Na kraju krajeva, draga, svako telo je podjednako dobro.

Nesigurnim, brzim korakom uputila se do svojih kola. Uspela je da mu pobegne pre nego što bi popustila. Volela ga je i želela i otišla bi na kraj sveta da je to tražio od nje. Znala je da to ne sme da dopusti, jer je mislio da je laka žena.

Suze su slobodno klizne niz njene obraze kada je sela u kola i ukljuCila motor. Život je postao nepodnošljiv bez Džona.

VIII

Satima je ležala budna razmišljajući o laži koju je rekla Džonu. Sve vreme dok su se družili nikada ga ranije nije slagala. Bez obzira na to šta je mislio o njoj morala je da mu kaže da se nije vratila kući u Donaldov krevet. Prišla je telefonu i podigla slušalicu. Na kraju krajeva šta je mogla da izgubi? Samo ponos, samopoštovanje ...

Telefon je zvonio i zvonio, njeni prsti su drhtali dok je držala slušalicu. Već je bila prošla ponoć, ali sigurno još nije legao. Džon je bio noćna ptica. Srce joj je uzbuđeno drhtalo u grudima. Da li se i on osećao tako jadno kao ona? NaCin na koji se ponašao na balu potvrdio je da je još uvek želi. Možda je još bilo vremena da se stvari poprave pre nego što provalija između njih bude suviše velika.

KonaCno je slušalica s druge strane žice bila podignuta. Javio se Džosito, a ona mu se nesigurnim glasom predstavila. Odmah je tražila Džona da se ne bi predomislila Dok je Cekala s drugog kraja žice dopirala je vika i psovke. Džon je davao Džositu uputstva šta da joj kaže. Nije želela da dovede sirotog coveka u nepriliku da mora sve da joj ponavlja. Spustila je slušalicu, jer je ionako sve već cula. Džon više nije želeo ni da je cuje ni da je vidi i prisiljavao je Džosita da joj prenese da ga više nikada u životu ne uznemirava.

Sklopila je oci i pocela da place. Osećala se kao da je Džon proglasio mrtvom i živu je zakopao zato što će bez njega njen život tako izgledati.

Provela je ceo vikend u bolnom transu, a zatim je došao ponedeljak i doneo joj malo razvedrenje. Majstori su je izvestili da je kuća popravljena i da može ponovo da se useli u nju.

Odmah je pocela da se pakuje i prebacivala stvari iz studija u svoja kola. Donald je došao da se pozdravi sa njom i zabrinuto je posmatrao. — Veoma si bleđa u poslednje vreme. Možda bi trebalo da odeš kod lekara?

— Malo sam nervozna i to je sve — rekla je ravnodušno. - Osim toga, sigurno nisam bolesna, jer sam se ugojila — podigla je majicu i pokazala mu kako nije mogla da zakopca gornje dugme na farmerkama.

— Još uvek me zabrinjavaš — procistio je grlo i nastavio.

— Hoćeš li da kažem istinu Džonu o onoj noći sa šampanjcem?

— Nemoj — odgovorila je. — Zato što ću tada morati da mu kažem istinu o onom na balu u dobrotvorne svrhe. Naime, ostavila sam ga u uverenju da me ti čekaš — priznala je.

Iznenadeno je pogledao. — Zbog cega?

Napravila je grimasu. — Duga prica. Na žalost, upalilo je. Kada sam ga kasnije nazvala da mu kažem istinu nije hteo da razgovara sa mnom. Rekao mi je da ga više ne uznemiravam.

— Možda je bio besan i nije stvarno tako mislio — tešio je Donald. — Ima užasnu narav.

— Možda — uzdahnula je. — Moram da sačekam i budem strpljiva. Još jednom ti mnogo hvala, Donalde što si mi ustupio svoj studio.

— Nema na čemu. Bilo mi je veliko zadovoljstvo što sam mogao da ti pomognem, a ne samo zbog toga što sam nanervirao Džona.

*

Sledećeg jutra nije mogla da podigne glavu zbog mučnine koju je osećala. Zakasnela reakcija zbog Džonovog ponašanja, uveravala je sebe. Međutim, kako su dani prolazili a muka nije prestajala, počela je da se brine. Možda je to bilo zbog umora, pa je odlučila da ostane u krevetu dva dana.

Iznenadila se kada se jednog jutra Donald pojavio na vratima sa malim platnom ispod miške. Dočekala ga je u kućnoj haljini, a on je zapanjeno gledao, jer je zaista delovala iscrpljeno.

— Bože moj, šta je to s tobom? — upitao je zabrinuto

— Neki virus — uveravala ga je. — Šta je to? — klimnula je u pravcu paketa.

— Jedan mali poklon za tebe — pokazao joj je sliku na kojoj su bili njena kuća i žuti „folksvagen“ parkiran pored nje. Mislio sam da će te obradovati.

Bila je ljuta zbog suza koje su joj navrle na oči. U poslednje vreme bila je tako emotivna. — Oh, hvala ti Donalde Baš lepo od tebe.

Slegnuo je ramenima nelagodno se osećajući. — Nisam znao šta da radim, pa sam malo navratio. — Pažljivo je pogledao. — Da li si se videla sa Džonom?

— upitao je tiho.

Odmahnula je glavom pokušavajući da se osmehne. - To je sve gotovo.

Napravio je grimasu. — Da li ćeš mi ikada oprostiti?

Stavila mu je ruku na rame. — To bi se ionako dogodilo — uveravala ga je. — Donalde, stvarno moram da legnem — dodala je osmehnuvši se. — Prilično mi je loše.

— Mogu li da ti pomognem? Hoćeš li da pozovem lekara?

Odmahnula je glavom. — To je jedna od onih dosadnih bolesti koja dođe i prođe — rekla je rasejano. — Ali, nikako da prode. Potpuno sam iscrpljena, pa sam čak i pisaću mašinu morala da prenesem u krevet — rekla je uzdahnuvši.

— Ako ti šta zatreba slobodno me pozovi, važi?

— Pravo si srce. Donalde. Puno ti hvala.

Zatvorila je vrata za njim i ušla u kuću. Kada bi samo mogla da ustanem iz kreveta, čutke je gundala. Možda bi trebalo malo više da se napregnem. Sigurno sam se ulenjila ili je po sredi bila emitovana potištenost. Provešću još jedan dan u krevetu, a zatim ponovo počinjem da radim.

*

Vratila se knjizi, ali je konačno morala da prizna da je posredi nešto drugo, a ne virus. Imala je cudan osećaj da zna o čemu se radi. One lude noći koju su ona i Džon proveli zajedno nisu preduzeli nikakve zaštitne mere, a za poslednje dve nedelje koliko je izbegavala da ode kod lekara simptomi su postali sasvim očigledni. Prošlo je šest nedelja od kako je bila sa Džonom i sa zebnjom je posetila svog lekara.

Poslao je u laboratoriju na testove, a njegov prijateljski i ljubazan osmeh nije joj ništa govorio. Sledećeg jutra pozvala je njegovu

ordinaciju da cuje rezultate i doživela mali šok. Bila je trudna.

Bila je prikovana za telefon još sledećih pola sata. Jedan telefonski razgovor i ceo njen život okrenut je naglavce. Zatim je otišla u dnevnu sobu i sela u svoju veliku naslonjaku nesvesno se držeći za sve širi struk. A tada, postala je svesna života koji se rađao u njoj. Dete. Malo bespomoćno stvorenje o kojem će se brinuti, koje će štiti i voleti.

Nasmešila se samoj sebi, a zatim se zabrinula. Kakvu će budućnost imati dete bez oca? Hjuston nije bio mali grad, ali je u njemu bila dobro poznata. Zato neće moći ovde da ostane. Ne bi bilo pošteno da se detetu na početku života prišije pečat koji nose deca rođena van braka.

U jednom trenutku pomislila je da sve kaže Džonu. Ali, pošto joj nije verovao za Donaldu, sigurno neće poverovati ni da je dete njegovo. Zato je brzo odustala od toga. Nije bila spremna za još jednu svađu s njim. Mogao bi još više da je povredi. To je problem koji nastaje kada ti se prijatelji pretvore u neprijatelje: znaju ade da ciljaju da bi te najviše uvredili.

Posle prvog iznenađenja skuvala je sebi Čaj i poČela da razmišlja šta da radi gde da ide. Imala je jednu neudatu tetku u Džordžiji koja je živela u predgrađu Atlante. Kada bi izmislila da joj je muž tragiČno izgubio život u saobraćajnoj nesreći . . .

Popila je Čaj i sklonila šolju. Čudno, ali radovala se predstojećim mesecima trudnoće. Nije joj ni palo na pamet da se oseća uhvaćenom u zamku zbog budućeg materinstva, niti da se ljuti na svoju bebu. Osmehivala se misleći o tome kako će biti divno da još neko bude u kući. Možda jedan mali deČak koji će liČiti na svog oca. Pružiće mu svu ljubav koju Džon Durando nije želeo da mu pruži. Odmah je odlučila da mu da ime Kamerun, ako bude bio deČak. Bilo je to Džonovo srednje ime i veoma joj se dopadalo. I Edvard, po njenom pokojnom ocu Kamerun Edvard . . . Vinji. Ne, neće moći da mu da svoje devojakino prezime. Moraće da izmisli neko, ali za to je bilo još dosta vremena. Sada je Čekao roman i još jedno poglavlje koje je trebalo prekucati.

Ustala je s stolice i uputila se ka pisaćem stolu kada se začulo zvono na ulaznim vratima. Pomislila je da je to gospođica Rouz sa svojim dosadnim priČama o buČnim susedima preko puta ulice.

Otvorila je vrata očekujući gospođicu Rouz, ali je zatekla Džona Duranga sa buketom tamnocrvenih ruža u jednoj ruci.

IX

Iznenađeno ga je gledala. ali je odmah primetila da veoma lepo izgleda u teget blejzeru, belim pantalonama i beloju svilenouj košulji nonšalantno raskopčanoj oko vrata.

— Dugo sam razgovarao sa mojim rođakom — rekao je posle kraće pauze u kojoj je pažljivo posmatrao. — U pravu je, ne izgledaš dobro.

Ukrutila se. Sada je odlucio da se pomiri kada je suviše kasno da bilo šta imaju, jer je bila trudna i nije se usuđivala da mu to kaže iz straha da bi se oženio s njom samo iz osećanja odgovornosti, jer je nije voleo. Da jeste, sigurno se ne bi tako ponašao prema njoj.

/-~1 v • • vl 1 • V •

Gorcina je pocela da je guši.

—Lepo od tebe što si navratio, ali posete primam tek od 1995. godine. Kada to vreme dođe, pobrinuću se da dobiješ pozivnicu — dodala je ljubazno pokušavajući da zatvori vrata, ali je stavio nogu tako da to nije mogla da uradi.

—Zar me nećeš pozvati unutra, makar samo zbog starih vremena? — upitao je tiho gutajući je pogledom kao da ja samo za tim žudeo.

—Neću — odgovorila je mirno. — Hoćeš li, molim te, skloniti nogu da mogu da zatvorim vrata?

Napravio je pokajničku grimasu. — Nisam mislio ono što sam terao Džosita da ti kaže — rekao je odsečno prigušujući bes. Mrzeo je izvinjenja i nikada se nikome nije izvinio, a ovo je ličilo na tako nešto.

—Stvarno?! — upitala je i pogledala ga očima punim tuge.

Njegova velika ruka zgrčila se oko buketa koji je držao. — Bože moj, šta si očekivala da puzim pred tobom kada si mi rekla na onom balu — dodao je molećivo je pogledavši.

— Mogao si da mi ne poveruješ — odgovorila je, a njene zelene oči optuživale su ga više od bilo kakvih reči. — Od samog početka kada si me zatekao u njegovom studiju mislio si najgore. Mislio si da nisam mogla da dočekam da spavam sa Donaldom i to ne mogu da ti oprostim, Džone. Ne mogu da ti oprostim što mi nisi verovao.

— Ti ne razumeš šta se događalo između mene i mog brata od strica — procedio je. — To nije odskora, već godinama to traje, a pogoršalo se posle Elenine smrti. Mrzeo me je zbog stvari na koje nisam mogao da utičem niti da ih kontrolišem. Niko od nas dvojice nije pokušao to da razjasni sve do jutros. Rekao je Džositu da želi da razgovara sa mnom, pa sam ga pozvao u moju kancelariju.

Razgovarali smo o prošlosti i o tebi — duboko je udanuo i nastavio.

— Bio je zabrinut zbog tebe.

— Upravo nameravam da kupim nešto nove odeće i da odem kod frizera — uveravala ga je. — Odmah će sve ...

— Ne mislim na to — prekinuo je. — Već na to da si se promenila i da si bleđa.

Pazi da se ne odaš, govorila je u sebi. On ništa ne zna. Odmahnula je glavom i videla kako se zagledao u njenu dugu kosu.

— Mnogo radim i ne spavam dovoljno — rekla je tiho.

— Bila sam juče kod lekara i on kaže da sam u odličnoj formi — za gravidnu ženu, dodala je u sebi.

Malo se umirio, ali je još uvek izgledao zabrinut. — Da li si sigurna da taj lekar zna svoj posao? — upitao je oklevajući.

— Ti sigurno misliš da zna, jer kod njega šalješ svoje ljude — uzvratila je. — A sada, Džone, izvini me. Imam mnogo posla.

— Imam i ja, do vraga! Ali me bar saslušaj.

— Svakako — odgovorila je ironično. — Isto kao što si ti mene saslušao kada sam pokušala da ti objasnim za Donalda.

— Sve mi je rekao — iz njegovog glasa izbijala je gorčina. — O tome što je rekao i zbog Cega i onome što si ti meni rekla na onom balu — dodao je molećivo je pogledavši.

Pocrvenela je i odvratila pogled. — To je sada gotovo — rekla je odlučno, i osetila oštar bol u grudima. — To je prošlost i pusti da tako i ostane.

— Ne mogu — rekao je promuklim glasom. — Zar ne vidiš da ne mogu?

Okrenula je glavu da ga pogleda. Da li je to videla krivicu u njegovom pogledu ili joj se samo učinilo?

— Hoćeš li bar da uzmeš ruže? — upitao je dostojanstveno.

— Naravno — odgovorila je i prihvatila buket, a zatim ga zgnječila o njegovu belu košulju.

*

Kuća je poCela da joj liCi na cvećaru. Svakog dana dobijala je nov buket ruža od Džona, crvenih, belih, roza, toliko razliCitih boja, a nije više znala ni gde da ih smesti. Ako joj nije slao cveće onda je zvao telefonom. Nekoliko puta dnevno u redovnim intervalima. Ili, što je bilo još gore, slao joj je hranu po Džositu. Znao je da ne voli da sprema doručak, pa je slao Džosita sa uvek sveže pripremljenom hranom koju je morala da pojede zbog sirotog Coveka kojeg je slao ponovo sa drugim jelom svaki put kada bi vratio nedirnut tanjir.

Pored toga, poCeo je budno da motri na svaki njen pokret. Presretao je, kao sluCajno, kada je išla u kupovinu, na poštu ili u šetnju i svaki put insistirao na razgovoru koji je ona uporno odbijala.

Bojala se da razgovara s njim, priznala je samoj sebi. Morala je da razmisli o svemu, a to nije mogla kada je on bio u blizini. I tek kada je shvatila da je on znao za njeno stanje, jer je jedino tako mogla da se objasni njegovu bdenje nad njom. Pozvala ga je na veCeru s namerom da mu saopšti svoju odluku da ode iz Hjustona i preseli se kod svoje tetke u Džordžiju.

TaCno u sedam otvorila je vrata i zatekla Džona na pragu sa buketom žutih i belih krasuljaka. — Da li je to cvećara ostala bez ruža? — upitala je kada joj je pružio buket.

— Malo sam preterao sa ružama, zar ne? — rekao je smejući se.

— Mislio sam da su ti dosadile.

— Navikla sam se na njih — rekla je i pavela ga u dnevnu sobu prepunu raznobojnih ruža.

— Šta to miriši? — upitao je i pošao za njom u kuhinju.

— Špageti — odgovorila je i poCela da postavlja sto.

— Nadam se da ću ih ovog puta pojesti i da mi ih nećeš sasuti u krilo — rekao je oslonjen na vrata pažljivo posmatrajući svaki njen korak.

— Pazi da nešto ne propustiš — prekorela ga je blago.

— Volim da te gledam. Da li ti to smeta?

Pocrvenela je kao mlada devojkica i nagnula se da izvadi kolaC iz pećnice. Kada je dovršila sa postavljanjem ponudila ga je da sedne.

— Mogli smo da jedemo i u trpezariji, ali je sto pretrpan mojim beleškama.

— Ne smeta mi da jedem ovde — rekao je i uCtivo joj pomogao da sedne za sto.

Jeli su u napetoj tišini. Nije bilo kao nekada kada joj je Džon priCao o mestima koja je posetio ili nekim događajima iz kompanije, a ona njemu zaplete iz romana da bi videla njegovu reakciju. Sada nisu imali šta jedno drugom da kažu; kao da su ih bolne uspomene razdvajale.

Kada su završili, Medlin je pošla u dnevnu sobu ostavljajući Džonu da ponese poslužavnik sa šoljama za kafu. Stavio ga je na stoCić i seo pored Medlin na sofuu.

— Da li ćeš sada da mi kažeš da odlaziš iz Hjustona? — upitao je nemarno i uhvatio je za ruku koju je ispružila da dohvati šolju s kafom.

Zapanjeno ga je pogledala i otvorila usta zbunjena ovim neoCekivanim pitanjem.

— TaCno kao što sam mislio — ogorCeno je uzdahnuo — Pozvala si me na veCeru samo zbog toga, zar ne? Zašto mi odmah nisi rekla? Nisi imala hrabrosti? — dodao je hladno.

Oporavila se posle poCetnog šoka. — Zašto bih se ja bojala tebe?

— Prvo i prvo zato što sam jaCi — podsetio je.

— Što si krupniji više te boli kada padneš - uzvratila je i uspravila se.

— Ne mogu da padnem niže nego što već jesam — rekao je zagonetno. — Ako odeš iz Hjustona idem i ja sa tobom- dodao je odseCno.

— Šta je tebi, Džone? — planula je. — Već dvadeset i sedam godina brinem sama o sebi i sasvim se dobro snalazim.

Naglo je ustao i poCeo da pretura po džepovima tražeći cigarete.

— Oh, zar je moguće da sam uspeo da uništim sve što si osećala prema meni? — uzviknuo je u oCaju.

Izraz na njegovom licu izazvao je bol duboko u njoj. S naporom je zadržala suze koje su blistale u uglovima njenih zelenih oCiju. Polako je ustala i stala ispred njega. - Ti znaš, zar ne?- prošaputala je sa zešnjom.

Upalio je cigaretu, ali je odmah ostavio na pepeljaru. Ispružio je ruke i nežno ih stavio na njen zaobljeni stomak. - Ja znam nešto o tim stvarima. Tvoje bledilo, muka i to atraktivno dobijanje na težini.

- Oklevajući dodirnuo je njen stomak.

— A kada si shvatio? — podstakla ga je.

— Poludeo sam — priznao je izbegavajući njen pogled. — NaCisto sam poludeo. Pokupovao sam pola prodavnice igraCaka i sakrio u ormar. Otišao sam u knjižaru i kupio sve knjige o rođenju deteta i vaspitanju, a zatim sam poCeo da smišljam kako da ti kažem da znam, jer je bilo tako oCigledno da ti ne želiš da mi to kažeš.

Igrala se sa dugmetom na njegovoj košulji i na trenutak umorno zatvorila oCi. — Zato što sam se plašila da ćeš samo zbog toga hteti

1 V • V

da se oženiš sa mnom.

— Lepo smo se slagali — podsetio je. — Sve donedavno. Mogu da pružim bebi materijalnu sigurnost. Da se brinem ... o njemu — dodao je bespomoćno. Naglo joj je prišao i obuhvatio lice rukama prisilivši je da ga pogleda. — Kaži da želiš bebu — prošaputao je. — Molim te kaži mi da je želiš, pa makar to bila i obiCna laž.

Pogled joj se zamutio a suze su joj lile niz obraze kada je podigla ruku i pomilovala ga po kosi s takvom nežnošću koju odavno nije osetila. — Naravno da je želim — prošaputala je uzbuđeno. — Tvoje dete. Naše dete. Kako da ga ne želim kada te toliko volim?

— Voliš me? — ponovio je kada je snažan drhtaj prošao njegovim telom. Privukao je i zagrlio. — Ako je ovo san, voleo bih da se nikada ne probudim — prošaputao je. — Ljubav, slatka, slatka ljubav! Naša beba! — govorio je nepovezano. Zagnjurio je glavu u njen meki vrat, a ona je osetila nešto vlažno na svojoj koži dok je držao u naruCju. — Naša beba... A ti si nameravala da odeš i ja nikada ne bih saznao šta stvarno osećaš.

Prigušila je jecaj i obisnula mu se o vrat. — Nisam želela da se oženiš sa mnom samo zbog bebe, jer sam znala da ćeš ce kad te prođe bes osećati odgovornim.

— Pa, ti me stvarno ne poznaješ! — govorio je kao da glasno razmišlja. — Nikada u svom životu nisam uradio nijednu stvar koja mi nije pružala zadovoljstvo. A, želja s tobom spada u tu kategoriju. Luda ženo, zar misliš da bih se oženio s tobom samo zato što oCekuješ dete. Ono je samo dodatna nagrada!

Osećala je da će joj srce pući od radosti. — Trebalo je da oboje znamo da će se tako nešto dogoditi — dodala je tiho. — Ona noć je bila suviše lepa da ne bi urodila plodom.

Osmehnuo se blistajući od sreće. — Lepo si to rekla. — PovlaCio je prst preko njenih usana. — Sećam se da sam ti pre nego što sam te poneo u krevet rekao da želim da vodim ljubav s tobom, a tako je i bilo. — Posesivno je dotaknuo njen zaobljen stomak. — Ljubav — prošaputao je.

Zagnjurila je glavu u njegovu košulju i osetila stid i lagodnost. Prstom je podigao njeno rumeno lice i osmehnuo se onom što je video na njemu. — Hoćeš li se udati za mene?. — upitao je nežno.

— Izgleda da ću morati — nasmejala se i pokazala svoj stomak.

— Bolje da se što pre govorimo za mesto, vreme i svedoke — napomenuo je. — Još malo pa će biti sasvim jasno da si u drugom stanju, a ja ne želim nikakve podrugljiva primedbe o mojoj ženi.

Stidljivo ga je pogledala i pocrvenela. Zamrsila je prste u njegovu kosu i bojažljivo ga poljubila.

— Volim te — prošaputala je i zatvorila oCi. — Ti si moj najbolji prijatelj na celom svetu, Džone Durango — s uživanjem je izgovorila njegovo ime.

— Još nikom to nisam rekao — govorio je ljubeći je — ali to osećam kada te gledam i kada te dodirnem. Volim te i uvek ću te voleti — naslonio je Celo na njeno i za trenutak zatvorio oCi. — I nikada neće biti druge žene.

— Niti drugog muškarca — uspela je da izgovori pre nego što su im se usne spojile u dug i nežan poljubac.

U susednoj kući gospođica Rouz primetila je kada su se svetla u Medlininoj kući ugasila iako je „ferari" još uvek bio parkiran ispred kuće i poCela da razmišlja o odgovarajućem svadbenom poklonu.

KRAJ

By Voki